

KRÁLOVNA, NEBO ZRÁDCE? JEN ONA SAMA ROZHODNE.



DĚDIČKA OHNĚ

SARAH J. MAASOVÁ

COO
BOO 

Dědička ohně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz



Sarah J. Maasová
Dědička ohně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a.s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA** a.s.

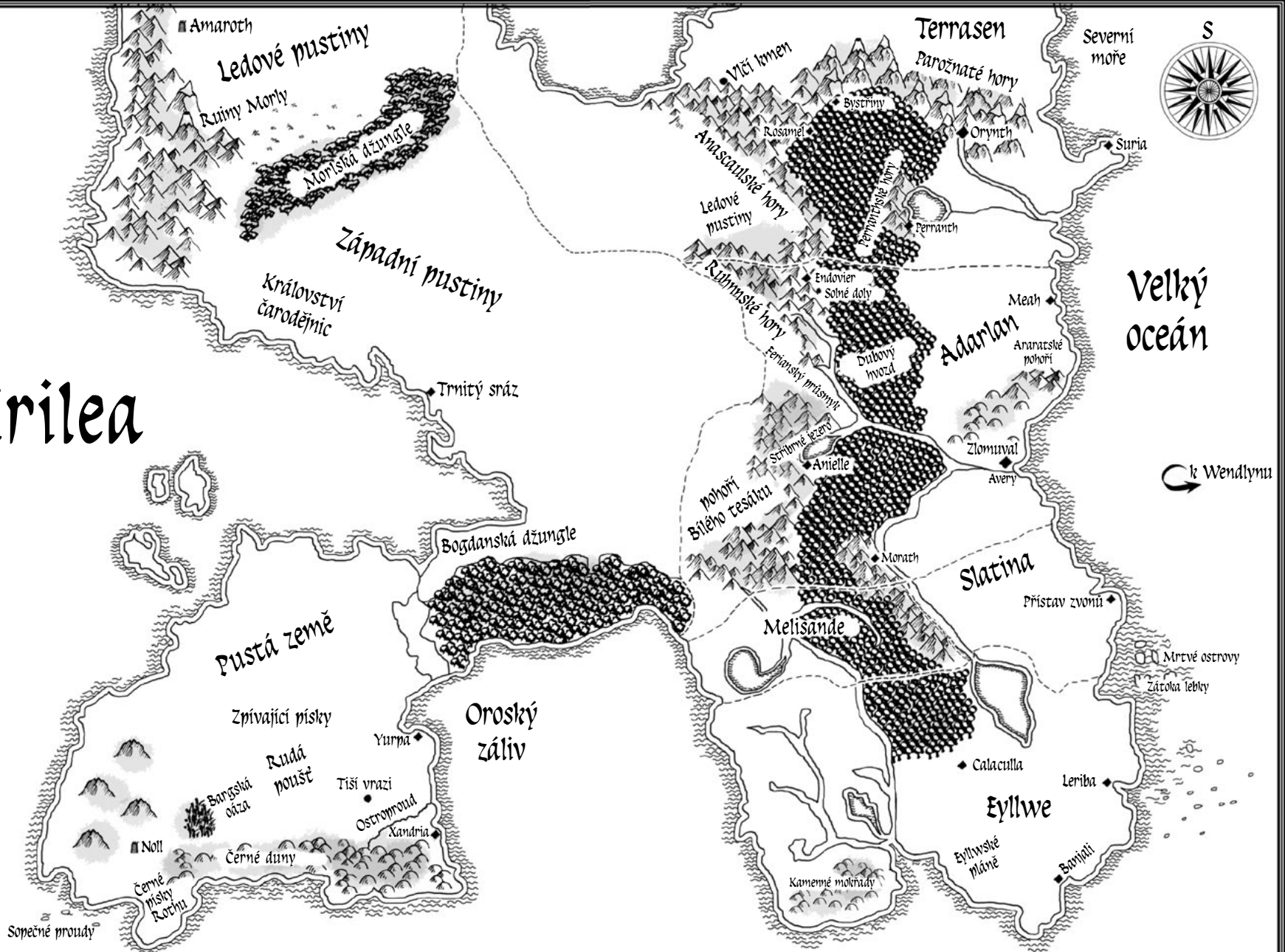
SARAH J. MAASOVÁ

DĚDIČKA
OHNĚ



*Znovu pro Susan,
jejíž přátelství změnilo můj život k lepšímu
a dalo této knize srdce.*

Erilea





I. ČÁST
DĚDIČKA POPELA

1

Bohové, ale že v té ubohé skořápce, kterou nazývali městem, bylo vedro k zalknutí.

I když to tak Celaeně Sardothien připadalo jen proto, že už celé dopoledne polehávala na okraji střechy z vypálené hlíny s očima zakrytýma rukou a pomalu se opékala na slunci jako chlebové placky, které nejnuznější obyvatelé města nechávali na okenních parapetech, protože si nemohli dovolit cihlové pece.

Ach, bohové, už těch chlebových placek, kterým tu říkali *teggya*, měla po krk. Měla po krk toho, jak jí křupaly mezi zuby, a jejich cibulové příchutě, kterou z úst nedokázaly zahnat ani doušky vody. Kdyby už nikdy neměla *teggyi* vzít znovu do úst, rozhodně by pro to neronila slzy.

Hlavně proto, že *teggya* bylo to jediné, co si mohla dát k jídlu od doby, co před dvěma týdny připlula do Wendlynu a dorazila do hlavního města Varese, přesně jak jí přikázalo Jeho nejvyšší vladařské Veličenstvo a Pán světa, král Adarlanu.

Když jí došly peníze, nezbylo jí nic jiného než krást *teggyi* a víno z kár prodejců. Došlo k tomu nedlouho potom, co jediným pohledem přelétla z mohutné zdi hradu zbudovaného z vápence na dokonale vycvičené strážce, na kobaltově modré vlajky hrdě vlající v suchém horkém větru – došla k závěru, že muže, jehož měla za úkol zabít, ponechá naživu.

Teď tedy přežívala na uloupené *teggyi*... a vínu. Kyselém rudém vínu z vinic táhnoucích se po zvlněných kopcích obklopujících hradbami obehnané město. Celaena ho kvůli chuti

zpočátku vyplivovala, ovšem teď si ho vychutnávala s opravdovým potěšením. Zvláště od toho dne, kdy usoudila, že jí vlastně na ničem nezáleží.

Natáhla se k taškám z pálené hlíny svažujícím se za ní, aby nahmatala hliněný džbán s vínem, který ráno přinesla na střechu. Poklepávala prsty, hledala a pak...

Zaklela. Kam se u ďasa podělo víno?

Svět se naklonil, a když se zvedla na lokty, zničehonic byl plný oslnivé záře. Na nebi kroužili ptáci, kteří si udržovali uctivý odstup od jestřába s bělostným břichem a ocasem, jenž po celé ráno číhal na nedalekém komíně a vyčkával, až bude moct ulovit potravu. Ulice dole, kde se konaly trhy, byla jásavou mozaikou barev a zvuků. Znělo jí hýkání oslů a pokřikování obchodníků předvádějících své zboží. Procházeli tudy lidé v oděvech cizího i známého vzhledu, zatímco na vybledlých kamenech dláždění rachotila kola povozů. Ale kde u všech pekel bylo...

Á, tady. Džbán byl zastrčený pod jednou z těžkých červených tašek, aby zůstal v chladu. Tam, kde ho schovala před hodinami, když vyšplhala na střechu rozlehlé kryté tržnice, aby se porozhlédla po obvodu opevnění hradu o dvě čtvrti dál. Nebo z jakéhokoli jiného důvodu, který mohl znít oficiálně a přínosně, než si uvědomila, že by se raději natáhla ve stínech. Ve stínech, které už dávno sežehlo neúprosné wendlynské slunce.

Přihнула si ze džbánu, nebo se o to alespoň pokusila. Byl prázdný a ona usoudila, že to je jen štěstí. *Bobové*, pořádně se jí motala hlava. Potřebovala vodu a teggyi. A možná mast na ten velkolepě bolavý rozbitý ret a poškrábanou lícní kost, které si včera v noci odnesla z jedné z městských *taberen*.

Celaena se převalila se zaúpením na břicho a zkoumavě si prohlédla ulici čtyřicet stop pod sebou. Už znala strážce, kteří zde hlídkovali – uložila si do paměti jejich tváře a zbraně, stejně jako to udělala u strážců na vrcholu vysokých zdí obepínajících hrad. Zapamatovala si, kdy se střídají a jak otevírají tři mohutné brány vedoucí do hradu. Ashryverové a jejich předkové očividně brali bezpečnost nesmírně vážně.

Od doby, kdy přijela do Varese, uplynulo deset dní. Ještě předtím urazila zdoluhavou cestu od moře. Neotálela jen proto, že nebyla nijak nadšená představou, že musí zavraždit členy královské rodiny, ale také proto, že město bylo tak obrovské a jí připadalo, že tu má skvělou příležitost uniknout pozornosti úředníků pro dozor nad přistěhovalci, kterým utekla místo toho, aby se nechala zapsat do tolik dobročinného pracovního programu. Rychlý přesun do hlavního města také představoval vítanou změnu po týdnech na moři, kdy Celaena neměla chuť dělat cokoli jiného než ležet na úzkém lůžku v přecpané kabině nebo si až s nábožným zanícením brousit zbraně.

Jsi zbabělec. Obyčejný zbabělec, řekla jí Nehemia.

To slovo se odráželo v každém zaskřípění brousku o kov. *Zbabělec, zbabělec, zbabělec.* A pronásledovalo ji každou míli, kterou na lodi urazili.

Složila přísahu – přísahu, že osvobodí Eyllwe. A tak mezi okamžiky zoufalství, zuřivosti a žalu, mezi myšlenkami na Chao-la a klíče Sudby a na vše, co opustila a ztratila, vymyslela plán, podle kterého bude postupovat, až dorazí na pevninu. Onen plán osvobození porobeného království však byl vyloženě šílený a nepravděpodobný: Měla v úmyslu najít a zničit jednou provždy klíče Sudby, jež adarlanský král použil k vybudování své děsivé říše. Pro uskutečnění svého záměru ráda položí život.

Bude to boj jen mezi ní a králem. Tak, jak by to mělo být. Bez ztráty životů, s výjimkou jejího. Bez poskvrnny na jiné duši než její. Jedna zrůda zničí druhou.

Když už měla být v důsledku Chaolových pomýlených dobrých úmyslů ve Wendlynu, tak zde aspoň najde potřebné odpočívání. V Eriley byla jediná osoba, která pamatovala dobu, kdy byly klíče Sudby v držení dobovačské rasy démonů. Ti z nich vytvořili trojici nástrojů obdařených tak obrovskou mocí, že byly po tisíce let ukryty a téměř vymazány z paměti. Avšak královna víl Maeve o tom všem věděla, jak se dalo očekávat od někoho, kdo byl téměř stejně starý jako svět sám.

První krok Celaena hloupého, bláhového plánu byl jedno-

duchý: Vyhledat Maeve, získat od ní odpovědi, jak zničit klíče Sudby, a pak se vrátit do Adarlanu.

Bylo to to nejmenší, co mohla udělat. Pro Nehemii – pro... tolik dalších lidí. Z ní samotné nezbývalo téměř nic. Jen popel a propast a nezrušitelná přísaha, kterou vyryla do vlastní kůže na počest přítelkyně, která v ní viděla toho, kým ve skutečnosti byla.

Když jejich loď zakotvila v největším přístavu Wendlynu, Celaena musela obdivovat, jak opatrně si kapitán vedl, když připlouval k pevnině. Vyčkal na bezměsíčnou noc a pak Celaenu a ostatní uprchlice z Adarlanu nalodili na galéru, přičemž sledovali cestu tajnými průplavy mezi korálovými útesy – z pochopitelných důvodů. Pás korálů byl hlavním bodem obrany, neboť držel adarlanské legie od wendlynských břehů. Odhalit jeho slabá místa bylo rovněž součástí jejího poslání coby královny bojovnice.

Čekal ji ještě další úkol, který střežila hluboko v srdci: Musela najít způsob, jak králi zabránit popravít Chaola nebo Nehemiiu rodinu. Král slíbil, že to udělá, pokud Celaena zklame a nezíská plány námořní obrany Wendlynu a neodstraní zdejšího krále a prince při každoročním plese na oslavu slunovratu. Celaena však vražedné úklady ponechala stranou, když dorazili do přístavu a uprchlice byly vyvedeny na břeh, kde byly předány přístavním úředníkům.

Řada žen byla poznamenána jizvami na těle i na duši a v očích měly stíny hrůz, které je postihly v Adarlanu, a tak se Celaena i potom, co se během zmatku v doku vytratila, zdržela na střeše opodál, zatímco ženy byly odváděny do jedné z budov – aby jim našli domov a práci. Wendlynští úředníci je ovšem mohli později odvést do tiché části města, kde by si s nimi mohli dělat, co chtěli. Prodat je. Ublížit jim. Byly to uprchlice, nechtěné, bez jakýchkoli práv, a neměly se jak bránit.

Celaena se ale nezdržela jen kvůli tomuto podezření. Ne, Nehemia by na jejím místě zůstala, aby ověřila, že ženy budou v pořádku. Jakmile se ujistila, že uprchlicím nic nehrozí, vy-

pravila se na cestu do hlavního města. Hledání přístupových cest do hradu pro ni představovalo pouze způsob, jak se zaměstnat, zatímco se bude rozhodovat, jak provést úvodní kroky svého plánu. A přitom všem se bude snažit přestat myslet na Nehemii.

Všechno proběhlo v pořádku – v pořádku a tak snadno. Jako stín prošla venkovskou krajinou. Skrývala se v lesích a ve stodolách podél cesty.

Wendlyn. Země mýtů a nestvůr, kde se legendy a noční můry stávají skutečností.

Samotné království pokrýval teplý hrubý písek a husté lesy, které byly čím dál zelenější s tím, jak zvlněné kopce postupovaly do vnitrozemí a přecházely v ostře se tyčící vrcholky. Pobřeží a kraj kolem hlavního města byly vyprahlé, jako by slunce spálilo vše až na nejodolnější rostliny. Tolik se lišilo od deštivé, mrazem pokryté říše, kterou zanechala v dáli.

Byla to země hojnosti a příležitostí, kde si nikdo svévolně nebral, co si zamanul, kde nikdo nezamykal dveře a kde se lidé na ulicích jeden na druhého usmívali. Celaeně ale zvláště nezáleželo na tom, jestli se na ni někdo usmívá, nebo ne. Jak dny ubíhaly, najednou pro ni bylo nesmírně těžké projevovat zájem o cokoli. Veškeré odhodlání, všechn vztek a každý pocit, co zažívala po vyplutí z Adarlanu, se vytratily. Pohltila je nicota, která teď nahlodávala její duši.

Po čtyřech dnech cesty spatřila mohutné hlavní město vystavěné v podhůří. Varese, rodné město její matky. Životem pulující srdce království.

Přestože bylo Varese čistější než Zlomuval a značná část bohatství byla rozdělena mezi vyšší a nižší vrstvy, stále bylo hlavním městem s chudinskými čtvrtěmi, zapadlými uličkami, děvkami a hráči – a netrvalo dlouho najít jeho spodinu.

Dole na ulici se tři strážci tržiště zastavili na kus řeči a Celaena si podepřela rukama bradu. Jako všichni strážci v tomto království byli i oni oděni v lehké zbroji a měli u sebe značné množství zbraní. Povíдалo se, že wendlynské vojáky cvičí vilí ná-

rod, aby byli nemilosrdní, lstiví a rychlí, a Celaena z tuctu důvodů nechtěla zjistit, jestli je to pravda. Strážci se každopádně zdáli být daleko všímavější než běžná zlomuvalská hlídka, přestože nezaznamenali, že se po městě pohybuje nájemná vražedkyně. Celaena ovšem věděla, že v posledních dnech představuje skutečnou hrozbu pouze sama sobě.

Dokonce i když se den co den pekla v žáru slunce a umývala se, kdykoli se jí k tomu na některém z mnoha náměstí s fontánami naskytlá příležitost, stále cítila, jak její kůži i vlasy pokrývá krev Archera Finna. Přes neutuchající hluk a tep Varese jí v uších dosud znělo Archerovo zasténání, když ho vykuchala v tajné chodbě pod hradem, a navzdory vínu a horku měla stále před očima zděšenou grimasu v Chaolově tváři, když odhalil její vílí původ a příšernou moc, jež by ji snadno mohla zničit, a pochopil, jakou prázdnotu a temnotu skrývá Celaena ve své duši.

Často si říkala, jestli rozluštil hádanku, kterou mu dala ve zlomuvalském přístavu, a zda odhalil pravdu... Nedovolila si v těch úvahách pokračovat. Teď nebyl čas lámat si hlavu nad Chaolem, nad pravdou ani nad dalšími věcmi, které tížily a svíraly její duši.

Opatrně zatlačila prstem na rozbitý ret a zamračila se na strážce na tržišti, přičemž jí ústa rozbolela ještě víc. Tuto ránu si vysloužila při rvačce v taberně včera v noci, když jednomu muži vykopla koule až do krku a dotyčný poté, co popadl dech, byl, mírně řečeno, vzteky bez sebe. Celaena spustila ruku od úst a chvíli pozorovala strážce. Na rozdíl od vojáků a úředníků ve Zlomuvalu nebrali od obchodníků úplatky a nikomu nevyhrožovali násilím ani pokutami. Všichni úředníci a vojáci, které zde zatím viděla, byli bez výjimky stejně... dobří.

Stejně jako oni byl dobrý i Galan Ashryver, korunní princ Wendlynu.

Jediným vnějším projevem zlosti, na nějž se Celaena vzmožila, bylo vypláznutí jazyka – na strážce, na trh, na jestřába na komíně opodál, na hrad a na prince, který žil uvnitř. Litovala, že jí víno dnes došlo tak brzy.

Uplynul týden od chvíle, kdy přišla na to, jak nenápadně proniknout do hradu. To bylo tři dny po příjezdu do Varese. Uplynul týden od toho hrozného dne, kdy se jí všechny plány zhroutily pod rukama.

Opřel se do ní chladivý vánek, jenž s sebou nesl vůni koření z krámků lemujících blížkou ulici – muškátového oříšku, tymiánu, kmínu, aloisie trojlisté... Celaena se zhluboka nadechla a nechala si jejich vůni pročistit hlavu otupělou sluncem a vínem. Z jednoho ze sousedních měst k ní dolehlo vyzvánění zvonů a někde na náměstí skupina hudebníků spustila veselou melodii. Nehemia by to tu milovala.

Při tom pomýšlení se svět zhroutil do propasti, která nyní zela v Celaenině nitru. Nehemia Wendlyn nikdy neuvidí. Nikdy se nebude procházet trhem s kořením ani neuslyší zvony z hor. Celaena cítila, jak ji neviditelné olověné závaží drtí na prsou.

Když dorazila do Varese, zdálo se jí, že má dokonalý plán. Během hodin, jež strávila průzkumem obrany královského hradu, zvažovala, jak najít Maeve, aby zjistila víc o klíčích. Vše probíhalo tak hladce a bezchybně, dokud...

Do toho bohy proklatého dne, kdy si všimla, že strážce po každé ve dvě hodiny odpoledne ponechávají jižní zeď na určitou dobu nechráněnou, a odhalila, jak obsluhují mechanismus brány. V tu chvíli ale vyjel z brány ven Galan Ashryver, na něhož měla dokonalý výhled ze svého stanoviště na střeše šlechtického paláce.

Nebyl to pohled na prince s olivovou pletí a tmavými vlasy, co ji přimrazilo na místě. Nebyla to skutečnost, že si i z té vzdálenosti povšimla tyrkysové barvy jeho očí. Byla stejná jako odstín *jejích vlastních* očí, které byly důvodem, proč obvykle do ulic vycházela v kápi.

Ne. Byl to obdivný jásot jeho poddaných.

Oslavovali ho, svého prince. Zbožňovali ho – jeho okouzlující úsměv a lehkou zbroj lesknoucí se v nelítostném slunci, když spolu s vojáky mířil k severnímu pobřeží, aby vedl blokádu. *Abý*

vedl blokádu. Princ – její budoucí oběť – stál v čele vojsk proti Adarlanu a jeho lid ho za to *miloval*.

Sledovala prince a jeho muže kráčeující městem a přeskakovala přitom ze střechy na střechu. Stačil by jediný šíp, jenž by zasáhl ty tyrkysové oči, a dědic trůnu by padl mrtev. Jenže Celaena ho pronásledovala celou cestu k městským hradbám a jástot lidí jen sílil. Házeli mu květiny a všichni zářili pýchou nad svým neskutečně dokonalým princem.

Dorazila k branám města ve chvíli, kdy je pro prince otevřeli. A když Galan Ashryver odjížděl směrem k zapadajícímu slunci do války, vstříc slávě a boji za dobro a svobodu, zůstala stát na střeše, dokud se nezměnil v tečku na obzoru.

Pak se vydala k nejbližší taberně a zapletla se do nejkrvavější a nejdrsnější rvačky, jakou kdy vyprovokovala, až kdosi přivolal městskou hlídku a Celaena se vytratila okamžik předtím, než ji stihli vsadit do klády. Potom došla k rozhodnutí, že neudělá *nic*, zatímco jí z nosu crčela krev na košili a ona plivala rudé sliny na dláždění.

Její plány neměly smysl. Nehemia a Galan by dovedli svět ke svobodě. Kdyby Nehemia žila a dýchala, porazili by spolu s princem krále Adarlanu. Jenomže Nehemia byla po smrti a Celaenina přísaha – její hloupá, ubohá přísaha – stála za starou belu, když na světě byli milovaní dědici trůnu jako Galan, kteří toho mohli vykonat o tolik víc. Byla blázen, když tu přísahu pronesla.

I takový Galan představoval pro Adarlan minimální nebezpečí, a to měl k dispozici celé loďstvo. Ona byla sama a její život nestál za zlámanou grešlí. Pokud krále nedokázala zastavit Nehemia... pak Celaenin plán obrátit se na Maeve... byl naprosto k ničemu.

Naštěstí dosud z vílího rodu nezahlédla ani živáčka. Stejně tak nespatriła ani skřítky a z magie zachytila sem tam špetku. Ze všech sil se tomu snažila vyhýbat. Dokonce ještě předtím, než zahlédla Galana, se držela dál od stánků na tržnici, kde nabízeli všechno, od léčivých prostředků přes cetky až po lektvary.

Zde se také dalo najít plno pouličních kejklířů a žoldáků, kteří prodávali své umění, aby si vydělali na živobytí. Celaena zjistila, které taberny mají v oblibě lidé nadaní magií, a obloukem se jim vyhýbala, protože někdy ucítila, jak se v její duši probouzí tenká svíjející se *věc* pokaždé, když zachytila jiskru magické energie.

Od doby, kdy se vzdala svého plánu a s ním i snah se o cokoli zajímat, uplynul týden a Celaena měla podezření, že potrvá ještě mnoho týdnů, než se rozhodne, že už má skutečně po krk teggye nebo nočních potyček, do kterých se pouštěla jen proto, aby cítila aspoň něco, či hltání nakyslého vína, když celé dny proležela na střeších.

Jenže měla vyprahlé hrdlo a v žaludku jí kručelo, a tak se pomalu zvedla od kraje střechy – ne kvůli pozorným strážím, ale spíš proto, že se jí hlava pořádně a úporně točila. Nevěřila si natolik, že se ani nestarala o to, aby nespadla na ulici.

Když se spouštěla po okapu do uličky vedoucí z tržiště, vrhla nevraživý pohled na tenkou jizvu, jež se jí táhla na dlani. Ta jizva nebyla ničím víc než připomínkou ubohého slibu, který před měsícem učinila u Nehemiina hrobu pokrytého zmrzlou hlínou, stejně jako všech zásad a lidí, které zradila. Tak jako prsten s ametystem, který noc co noc prohrávala, jen aby ho před úsvitem znovu vyhrála zpátky.

Přes všechno, co se stalo, navzdory úloze, kterou Chaol sehrál v Nehemiině smrti, dokonce i poté, co zpretrhala pouto mezi nimi, se nedokázala prstenu od něj vzdát. Už o něj třikrát přišla v kartách, ale zas a znovu ho získávala zpět – všemi možnými prostředky. Dýka připravená zajet mezi žebra měla obvykle při přesvědčování daleko lepší výsledky než pouhá slova.

Celaena usoudila, že se jen zázkalem dostala dolů do uličky, kde ji stín na okamžik oslepil. Rukou se opřela o studenou kamennou zeď, počkala, až si oči přivyknou na šero, a přitom se snažila přimět svou hlavu, aby se přestala točit. Troska – byla z ní zatracená troska. Zajímalo by ji, kdy jí to přestane být lhostejné a něco s tím udělá.

Ten puch Celaenu zasáhl, ještě než stihla zahlédnout, z koho vychází. Před obličejem se jí znenadání zjevily vykulené zažloutlé oči jakési ženy, která rozevřela seschlé, popraskané rty a zasyčela: „Ty špindíro! Opovaž se mi přijít znovu ke dveřím!“

Celaena se odtáhla a zamžourala na tulačku – a na její dveře, které byly jen výklenkem ve zdi nacpaným smetím a čímsi, co nejspíš byly pytle s jejími věcmi. Žena sama byla shrbená, vlasy měla nemyté a v ústech měla jen chabé zbytky zubů. Celaena znovu zamrkala a ženina tvář se zaostřila – zuřivá, pološílená a špinavá.

Celaena zvedla ruce a ustoupila o krok, o dva. „Promiň.“

Žena vyplivla žmolek hleny na dlažbu rovnou před Celaeniny zaprášené boty. Celaena v sobě nedokázala najít sílu, aby z toho byla znechucená nebo vzteklá, a prostě by odešla, kdyby si nevšimla, v jakém je stavu, když zvedala otupělý pohled od plivance na zemi.

Oblečení měla špinavé, plné skvrn, prachu a děr, nemluvě o otrěsném smradu. Tulačka si ji spletla s jinou tulačkou, která usiluje o její místo na ulici.

No, nebylo to *úžasné*? Nikdy v životě neklesla tak hluboko, a to bylo co říct. Třeba se tomu jednou bude smát, pokud si dá práci zapamatovat si to. Nevzpomínala si, kdy se naposledy smála.

Alespoň mohla najít jistou útěchu v zjištění, že její situace už nemohla být horší.

Vtom se však ze stínů za ní potutelně zasmál hluboký hlas.

⇨ 2 ⇨

Muž stojící opodál v uličce byl vílího rodu.

Po deseti letech, po všech těch popravách a upalování se k ní kradl muž z vílího národa. Čistokrevný muž z magického rodu, z masa a kostí. Nebylo před ním kam uniknout, když se vynořil ze stínů několik metrů od ní. Tulačka ve výklenku a všichni ostatní lidé v uličce ztichli a Celaena znovu zaslechla zvony odbíjející ve vzdálených horách.

Muž byl vysoký, měl široká ramena a tělo samý sval a šlachy. Na první pohled bylo zřejmé, že v jeho krvi kolovala moc. Zastavil se v prašném paprsku slunečního světla a stříbrné vlasy mu zářily.

Jako by nestačily jeho mírně zašpičatělé uši a lehce prodloužené špičáky k tomu, aby k smrti vyděsil všechny v uličce, včetně šílené ženy, která teď nařikala za Celaenou, na levé tváři drsného obličejce měl zlověstně vyhlížející tetování v podobě spirál vyvedených černým inkoustem na kůži snědé od slunce.

Ta kresba by klidně mohla být pouze pro ozdobu, avšak Celaena si stále z vílího jazyka pamatovala dost na to, aby v liniích rozpoznala slova, dokonce i v tak uměleckém provedení. Tetování začínalo na mužově spánku a pokračovalo přes čelist dolů po krku, kde mizelo pod surcotem a pláštěm. Celaena tušila, že se znaky táhnou dál po jeho těle skryté spolu s přinejmenším pultuctem zbraní. Když sáhla pod plášť pro dýku, pomyslela si, že by mohl být krásný, kdyby v jeho borovicově zelených očích nezachytila příslib násilí.

Byl by omyl říct o něm, že je mladý – stejně jako by byl omyl nazvat ho jinak než bojovníkem, i kdyby neměl na zádech zavěšený meč a po boku ostré nože. Pohyboval se se smrtící elegancí i jistotou a klouzal zrakem po uličce, jako by vstupoval do bitevní vřavy.

Jílec dýky hřál Celaenu v dlani, když zaujala bojový postoj a ke svému překvapení ucítila – strach. Takový, že zahnal hustou mlhu, jež halila její smysly v uplynulých týdnech.

Bojovník z rodu víl kráčel uličkou a jeho kožené, po kolena vysoké boty neslyšně dopadaly na dláždění. Pár přihlížejících lidí se stáhlo ke zdi, jiní se bezhlavě hnali na slunečnou ulici nebo k nejbližším dveřím, jen aby unikli před jeho nesmlouvavým pohledem.

Ještě předtím, než se jeho bystré oči setkaly s jejími, Celaena poznala, že tu je kvůli ní, a pochopila také, kdo ho posílá.

Sáhla po Elenině amuletu a trhla sebou, když si uvědomila, že už ho nemá na krku. Darovala ho Chaolovi – jako jedinou ochranu, kterou mu mohla při odjezdu poskytnout. Nejspíš ho zahodil, jakmile odhalil pravdu. Potom by mohl najít pevnou půdu pod nohama a znovu se proti ní postavit jako nepřítel. Možná její tajemství prozradil i Dorianovi a oba budou opět v bezpečí.

Než se nechala strhnout instinktem, který ji nabádal vyšplhat po okapu zpět na střechu, zvážila dříve zavržený plán. Že by si nějaký bůh vzpomněl, že žije, a rozhodl se jí projevit aspoň malou milost? Musela se setkat s Maeve.

Teď před ní stál připravený jeden z Maeviných válečníků a čekal.

Podle divoké zášti, jež z něj přímo čišela, z toho neměl valnou radost.

V uličce panovalo hrobové ticho, zatímco si vílí válečník Celaenu měřil. Lehce přitom roztáhl chřípí, jako kdyby...

Nasával její pach.

Celaena pocítila jisté uspokojení z toho, že páchne úděsně, ale on nezkoumal zápach jejího těla. Ne, zajímala ho vůně, kte-

rá jí byla vlastní – pach jejího rodu a krve a toho, čím a kým je. Kdyby vyslovil její jméno před těmi lidmi... Galan Ashryver by se okamžitě přihnal zpět domů. Strážce by byly v nejvyšší pohotovosti a *to* nebylo ani zdaleka součástí jejího plánu.

Ten parchant by byl očividně něčeho takového schopný, jen aby dokázal, kdo je tu pánem. Proto Celaena sebrala veškerou zbývající energii a vydala se mu loudavě vstříc, přičemž se snažila vybavit si, co by udělala před měsíci, než její svět šel do pekel.

„Zdravím, příteli,“ zavrnila. „Ráda tě vidím.“

Nevšímalá si ohromených tváří kolem a pouze odhadovala muže před sebou. Stál tak nehybně, jak to umí jen nesmrtelní. Celaena se snažila zklidnit bušení srdce i svůj dech. Ten muž je nejspíš slyšel. Pravděpodobně dokázal vycítit každou emoci, která jí cloumala. Ani za tisíc let nehrozilo, že se nechá ošálit siláckým vystupováním. Tak dlouho byl nejspíš naživu. Třeba ho nebylo ani možné porazit. Byla sice Celaena Sardothien, ale on byl vílí válečník a nejspíš jím byl už dlouhý čas.

Zastavila se pár kroků před ním. Bohové, byl tak mohutný. „To je ale milé překvapení,“ pronesla hlasitě, aby to všichni slyšeli. Kdy naposledy zněl její hlas tak vřele? Nepamatovala si ani, kdy naposledy hovořila v celých větách. „Myslela jsem, že se setkáme u bran města.“

Naštěstí se neuklonil. V drsné tváři se mu nepohnul jediný sval. Ať si myslí, co chce. Celaeně bylo zřejmé, že její vzhled neodpovídá jeho očekávání. Určitě ho rozesmálo, že ji tulačka považovala za jednu ze svých.

„Jdeme.“ To bylo jediné, co řekl. Jeho hlas, hluboký a jaksí znužený, jako by se odrážel od kamenů budov. Otočil se k odchodu a Celaena by vsadila pěknou sumu na to, že kožené náloketníky na jeho ruku skrývají dýky.

Mohla by mu na to dát dost opovážlivou odpověď, jen aby si ho trochu víc oťukala, ale ostatní lidé v uličce na ně stále upírali pohledy. Muž tiše kráčel dál a neobtěžoval se ohlížet po přihlížejících zevlounech. Celaena nevěděla, jestli to na ni dělá dojem, nebo ji to znechucuje.

Následovala vílího válečníka na sluncem zalitou ulici, odkud pokračovali rušným městem. Muž nevěnoval sebemenší pozornost lidem, kteří ustávali v práci, chůzi a pobíhání kolem a hleděli na něj. Každopádně nečekal, až ho Celaena dožene, když si to namířil k páru obyčejných klisen uvázaných u napajedla na nenápadném náměstí. Pokud Celaeně správně sloužila paměť, víly obvykle vlastnily daleko lepší koně. Bojovník nejspíš dorazil v jiné podobě a zakoupil je zde.

Všechny víly měly druhou, zvířecí podobu. Celaena na sobě právě měla tu svou – smrtelné lidské tělo, které bylo zvířetem stejně jako ptáci kroužící nad její hlavou. Jakou podobu na sebe bral on? Napadlo ji, že by mohl být vlkem, s tím surcotem, který řasením připomínal srst a vlnil se mu do půli stehén, a s neslyšnými kroky. Stejně tak mohl být horskou kočkou se svou nebezpečnou elegancí.

Muž nasedl na větší klisnu a přenechal jí strakatou kobytku, která projevovala větší zájem o to, kde by se mohla rychle nakrmit než o cestování. Celaena s ní naprosto souhlasila. Jenže už dospěli tak daleko, že by pár slov na vysvětlenou bylo na místě.

Nacpala svůj vak do sedlové brašny a nahnula ruce tak, aby rukávy skryly úzké shluky jizev na zápěstích, jež byly pozůstatky pout, která se jí kdysi zarávala do kůže. Připomínky místa, kde k nim přišla. Bojovníkovi po nich nic nebylo a Maeve stejně tak. Čím méně toho o ní věděli, tím méně toho mohli využít proti ní. „Za svůj život jsem potkala řádku zachmuřených bojovníků, ale ty mezi nimi zaručeně vedeš.“

Když se na ni muž prudce ohlédl, dodala nedbalým tónem: „Ach, zdravím. Myslím, že víš, kdo jsem, takže nebudu ztrácet čas představováním. Než mě však odvečeš bůhvíkam, ráda bych věděla, kdo jsi ty.“

Muž stiskl rty. Rozhlédl se po náměstí. Lidé okolo ho pozorovali, ovšem v ten okamžik všichni zjistili, že se nutně potřebují odebrat pryč.

„Už jsi o mně stihla zjistit dost na to, aby ses dozvěděla všechno, co potřebuješ vědět.“ Mluvil obecnou řečí s nenápad-

ným přízvukem, který byl dokonce příjemný, pokud by Celaena v sobě našla dost vstřícnosti, aby to přiznala. Jeho hlas zněl jako tiché, hypnotické předení.

„Tedy dobrá. Jak ti mám ale říkat?“ Chopila se sedla, ale nevyšvihla se na koně.

„Jeřáb.“ Jeho tetování jako by pohlcovalo sluneční světlo. Bylo tak tmavé, že vypadalo jako čerstvě zhotovené.

„Nuže, Jeřábe...“ Její tón se mu ani trochu nezamlouval. Varovně přimhouřil oči, ale ona pokračovala: „Smím se zeptat, kam jedeme?“ Musela být opilá – stále opilá nebo se propadala do ještě větší netečnosti – když k němu takto mluvila. Jenže s tím nedokázala přestat, ani když se bohové nebo Sudba či předivo osudu chystali postavit ji zpět před její původní plán.

„Vezmu tě na místo, kam jsi byla povolána.“

Pokud se Celaena setká s Maeve a bude jí moci položit své otázky, nijak zvlášť jí nezáleželo na tom, jak se do Doranelle dostane – nebo s kým tam bude cestovat.

Učiň tedy, co je třeba, nařídila jí Elena. Ovšem jak už měla ve zvyku, neupřesnila, co má Celaena udělat, až dopluje do Wendlynu. Bylo to však lepší než pojídat chlebové placky a zpíjet se vínem, zatímco ji místní budou považovat za tulačku. Možná by za tři týdny mohla vyplout nazpět do Adarlanu s odpověďmi, které všechno vyřeší.

Ta představa by jí měla povzbudit, ale místo toho se Celaena přistihla, jak mlčky nasedá na klisnu. Nedostávalo se jí slov, natož sil k tomu, aby je vyřkla. Už jen několik minut rozhovoru ji zcela vyčerpalo.

Byla ráda, že s ní Jeřáb podle všeho nehodlal dál rozmlouvat, když ho následovala ven z města. Strážci na ně jen mávli, ať projedou branou, a někteří před nimi dokonce ustupovali.

Jeřáb se nezajímal o to, proč je ve Wendlynu a co dělala posledních deset let, během nichž se svět změnil v peklo. Přetáhl si světlou kápi přes stříbrné vlasy a prostě pokračoval v cestě, ačkoli stačil jediný pohled a kdokoli v něm poznal bojovníka, který si určuje vlastní pravidla.

Pokud byl opravdu tak starý, jak se Celaena domnívala, byla by v jeho očích pouhým zrnkem prachu, drobnou jiskrou života v dlouze planoucím ohni jeho nesmrtelnosti. Nejspíš by ji dokázal bez rozmýšlení zabít a pak se pustit do dalšího úkolu, aniž by se ho nějak dotklo, že ukončil její život.

Celaenu to neznepokojovalo tolik, jak by mělo.

⇨ 3 ⇨

Chaola už měsíc pronásledoval stále stejný sen. Každou noc znovu a znovu, až ho měl před očima i v bdělém stavu.

Archer Finn sténal, když mu Celaena zabodávala dýku mezi žebry do srdce. Objímala pohledného Archera jako milence, ale když pohlédla přes jeho rameno, měla v očích mrtvý výraz. Naprosto prázdný.

Sen se změnil a Chaol nemohl nic říct ani udělat, když zlatohnědé oči ztmavly dočerna a bolestí stažená tvář nepatřila Archerovi, ale Dorianovi.

Korunní princ sebou trhl a Celaena ho svírala ještě pevněji. Naposledy otočila dýkou a nechala Dorianu bezvládně padnout na šedou podlahu v chodbě, na níž se rozlévala jeho krev – příliš rychle. Ale Chaol se dál nedokázal hnout. Nemohl běžet k příteli ani k ženě, kterou miloval.

Na Dorianově těle se otevíraly další rány, z nichž prýštila krev – tolik krve. Chaol ty rány znal. I když tělo neviděl, prošel zprávy popisující, jak Celaena naložila s uprchlým vrahem Hrobem v té uličce. Jak ho znetvořila za to, že zabil Nehemii.

Celaena svésila ruku s dýkou. Každá kapka krve spadlá z jejího lesklého ostří rozvívila kaluž u jejích nohou. Celaena zaklonila hlavu a zhluboka se nadechla. Vdechovala smrt před sebou, ukládala si ji do duše, v níž splyvaly pomsta a extáze ze zabití nepřítele. Jejího skutečného nepřítele. Říše Havilliardů.

Sen se opět proměnil a Chaol se ocitl pod ní, zatímco se zmítala s hlavou stále zakloněnou a stejným extatickým výrazem v krvi potřísněné tváři.

Nepřítel. Milenka.

Královna.



Vzpomínka na ten sen se roztránila, když Chaol zamrkal a pohlédl na Doriana sedícího vedle něj u jejich obvyklého stolu ve Velké síni. Princ čekal odpověď na otázku, kterou mu podle všeho položil. Chaol se na něj omluvně podíval.

Korunní princ mu pousmání neoplatil. Místo toho tiše poznamenal: „Myslel jsi na ni.“

Chaol si ukousl dušeného jehněčího, ale nevnímal jeho chuť. Dorian byl až nezdravě všímavý a Chaol neměl zájem o Celaenu mluvit. Ani s Dorianem, ani s kýmkoli jiným. Pravda o ní by mohla ohrozit více než jen její život.

„Myslel jsem na otce,“ zalhal. „Až se za pár týdnů bude vracet do Anielle, mám jet s ním.“ Byla to cena za to, že dostane Celaenu do bezpečí Wendlynu. Otec ho podpořil výměnou za to, že se vrátí ke Stříbrnému jezeru, kde se ujme titulu dědice Anielle, a Chaol byl ochotný tuto oběť přijmout. Přijal by jakoukoli oběť, aby ochránil Celaenu a její tajemství. I teď, když věděl, kým – čím je. Dokonce i po tom, co mu řekla o králi a klíčích Sudby. Pokud to měla být cena, již musí zaplatit, budiž.

Dorian se krátce zadíval k vyvýšenému stolu, kde večereli král a Chaolův otec. Korunní princ by tam měl sedět s nimi, avšak rozhodl se raději připojit k Chaolovi. Bylo to poprvé po dlouhé době, co tak učinil. Mluvili spolu prvně od jejich napjatého rozhovoru poté, co se kapitán stráží rozhodl vyslat Celaenu do Wendlynu.

Dorian by ho pochopil, kdyby znal pravdu. Jenže Dorian nesměl zjistit, kým a čím Celaena je ani co má král skutečně v úmyslu. Hrozba, že to skončí neštěstím, byla příliš velká a Dorianova tajemství byla sama o sobě dost smrtící.

„Zaslechl jsem zvěsti, že se chystáš odjet,“ nadhodil Dorian opatrně. „Nenapadlo by mě, že budou pravdivé.“

Chaol přikývl a snažil se přijít na něco – na cokoli – co by příteli mohl říct.

Dosud spolu nemluvíli o oné další věci, která mezi ně vstoupila, o té druhé pravdě, kterou Chaol odhalil tehdy v noci v tajných chodbách: Dorian byl nadán magií. Chaol o tom nechtěl nic vědět. Pokud by se král rozhodl ho vyzpovídat... doufal, že by dokázal vytrvat a mlčet. Věděl, že král má daleko zlověstnější způsoby, jak získat informace, než mučení. Proto se Doriana na nic neptal a slovem se o událostech v chodbě nezmínil. Stejně jako princ.

Když Dorianovi pohlédl do očí, nezachytil v nich stopu vlídnosti. Princ přesto řekl: „Já se snažím, Chaole.“

To, že se s ním Chaol neporadil o plánu, jak dostat Celaenu z Adarlanu, bylo porušením důvěry, které ho zostuzovalo, ačkoli Dorian nesměl vědět ani toto.

„Já vím.“

„Ať se stalo cokoli, jsem si jistý, že nejsme nepřátelé.“ Dorian při těch slovech pozvedl koutek úst.

Vždy budeme nepřáteli, vykřikla na Chaola Celaena v tu noc, kdy zemřela Nehemia. V tom výkřiku bylo nahromaděných deset let zloby a nenávisti, deset let, během nichž musela uchovávat největší tajemství tak hluboko v duši, až se z ní stal úplně jiný člověk. Protože Celaena byla Aelin Ashryver Galathynius, dědička trůnu a právoplatná královna Terrasenu.

Tím se z ní stal Chaolův nepřítel na život a na smrt a stejně tak Dorianův. Chaol stále nevěděl, co si má počít ani co to pro ně znamená, pro život, který si pro ně vysnil. Budoucnost, jíž se kdysi opájel, byla nenávratně ztracená.

Tu noc v tajných chodbách spatřil mrtvolný výraz v jejích očích a s ním i zášť, vyčerpání a žal. Viděl, jak nad sebou ztratila vládu, když Nehemia zemřela, a věděl, jak se pomstila Hrobovi. Ani na okamžik nezapochoval o tom, že by se to mohlo opakovat. Byla v ní oslepující temnota, nekonečná průrva protínající její srdce.

Nehemiina smrt Celaenu zdrtila. Stejně jako to, čeho se dopustil on – role, již sehrál v princeznině smrti. Chaol si to uvědomoval. Jen se modlil, aby se dokázala znovu zvednout na nohy. Zlomená, nepředvídatelná nájemná vražedkyně byla jedna věc, ale královna...

„Vypadáš, jako by ti bylo zle,“ ozval se Dorian a opřel se lokty o stůl. „Pověz mi, co se děje.“

Chaol opět upřel oči do prázdna. Na okamžik pocítil tíhu toho všeho tak pronikavě, že se rozhodl principi odpovědět.

Vtom z chodby zazněla zdravice mečů třískajících o štíty a do Velké síně vstoupil Aedion Ashryver – neblaze proslulý generál severu ve službách adarlanského krále a bratranec Aelin Galathynius.

V síni se rozhostilo ticho. Umlkli i Chaolův otec a král u vyvýšeného stolu. Než Aedion stihl dojít do půli síně, Chaol už stál u královské tabule.

Ne že by mladý generál představoval hrozbu. Spíš šlo o způsob, jakým Aedion kráčel ke královskému stolu. Zlaté, po ramena dlouhé vlasy se mu leskly ve světle pochodní, zatímco se na všechny pohrdavě usmíval.

Říct o Aedionovi, že je pohledný, by byl dost nepřesný popis. Výstižněji by znělo, že byl oslnivě krásný. Byl vysoký, velice svalnatý a každým coulem bojovník, jak tvrdily zvěsti. Přestože generálův oděv byl spíše praktický, Chaol viděl, že kůže jeho lehké zbroje prošla rukama mistra, který ji opatřil skvostnými motivy. Přes široká ramena měl přehozenou kožešinu z bílého vlka a na zádech měl zavěšený kulatý štít – spolu se starobyle vyhlížejícím mečem.

A pak jeho tvář. A jeho oči... Dobří bohové.

Chaol položil ruku na meč a přiměl se udržet nicneříkající, nezaujatý výraz, i když Vlk severu prošel dost blízko na to, aby Chaola zabil.

Měl Celaeniny oči. Oči Ashryverů v barvě okouzující tyrkysové modři se zlatým kroužkem kolem panenek, jasným jako jeho vlasy. Jejich vlasy měly dokonce i stejný odstín. Mohli by být dvoj-

čaty, kdyby Aedionovi nebylo dvacet čtyři a léta prožitá ve sněhem pokrytých horách Terrasenu nedodala jeho kůži snědý odstín.

Proč se král tehdy rozhodl ponechat Aediona naživu? Proč se rozhodl udělat z něj jednoho ze svých nejkrutějších generálů? Aedion byl princem z královského rodu Ashryverů a byl vychováván na dvoře Galathyniusů – a přesto sloužil králi.

Aedion měl stále na tváři sebevědomý posměšek, když se zastavil před vyvýšeným stolem a vysekl poklonu dost nízkou na to, aby tím Chaola vyvedl z míry.

„Veličenstvo,“ pozdravil generál a oči prozrazující jeho původ se mu přitom zaleskly.

Chaol pohlédl k vysokému stolu, zda si král nebo kdokoli jiný povšiml té podoby, která by mohla být zkázou nejen Aediona, ale také Chaola a Doriany a všech, na nichž mu záleželo. Jeho otec mu věnoval pouze krátký, spokojený úsměv.

Král se však mračil. „Očekával jsem tě před měsícem.“

Aedion měl tolik opovážlivosti, že pokrčil rameny. „Omlouvám se. Parožnaté hory byly po poslední zimní bouři nepřístupné. Odjel jsem, jakmile to bylo možné.“

Všichni v síni zadrželi dech. Aedionova vznětlivost a zpupnost byly téměř legendární a byly zčásti důvodem, proč mu bylo svěřeno velení v daleké výspě severu. Chaol považoval za správné, že ho drželi daleko od Zlomuvalu, zejména proto, že Aedion působil jako proradný zmetek a Zkáza – Aedionova legie – proslula bojovými schopnostmi a brutalitou. Ale proč ho nyní král povolal do hlavního města?

Král se chopil poháru a zakroužil vínem uvnitř. „Nedonesla se ke mně jediná zvěst o tom, že je tvá legie ve městě.“

„To také není.“

Chaol se v duchu připravil, že uslyší příkaz k popravě, a modlil se, aby nebyl tím, kdo ho vykoná. Král však odvětil: „Nařídil jsem, abys ji přivedl, generále.“

„A já měl dojem, že pouze toužíte po potěšení z mé společnosti.“ Když král zavrčel, Aedion dodal: „Dorazí zhruba za týden. Ovšem já si chtěl užít radosti Zlomuvalu.“ Aedion znovu

pokrčil mohutnými rameny. „Rozhodně jsem nepřišel s prázdnou.“ Luskl prsty za sebe, načež se přihnalo páže nesoucí velký vak. „Dary ze severu, pozdrav z posledního povstaleckého tábora, který jsme rozprášili. Budou se vám líbit.“

Král zakoulel očima a mávl rukou na páže. „Nech je odnést do mých komnat. Tvé *dary*, Aedione, bývají pohoršením pro slušnou společnost.“ Aedion se po jeho slovech tlumene uchechtl a spolu s ním několik mužů u královského stolu. Aedion si zahrával s ohněm. Celaena měla aspoň tolik rozumu, že v přítomnosti krále držela jazyk za zuby.

Vzhledem k tomu, jaké trofeje král vybíral od Celaeny coby své bojovnice, v tom vaku nebudou jen zlato a klenoty. Jenže Aedion sbíral hlavy a údy vlastních lidí, Celaeniných lidí...

„Zítřka zasedá rada. Chci, aby ses k nám připojil, generále,“ pravil král.

Aedion si položil ruku na hrud'. „Řídím se tvou vůlí, Veličenstvo.“

Chaol musel potlačit hrůzu, když spatřil, co se lesklo na Aedionově prstu. Černý prsten – stejný, jaký nosili král, Perington a většina lidí, které ovládali. To vysvětlovalo, proč král toleroval generálovu nestoudnost: Aedion se doslova řídil královou vůlí.

Chaol na sobě nedal nic znát, když na něj král krátce kývl na znamení, že může jít. Chaol se beze slova uklonil a byl z duše rád, že se může vrátit ke svému stolu. Pryč od krále, muže, jenž držel osud světa ve zkrvavených rukou. Pryč od svého otce, který viděl příliš mnoho. Pryč od generála, jenž nyní odcházel síní a poplácával přitom muže po ramenou a mrkal na ženy.

Chaol potlačil strach, který mu svíral srdce, a usedl zpátky na své místo. Uvědomil si, že se Dorian mračí.

„Pěkné dary,“ zamumlal princ. „Bohové, jak já ho nesnáším.“

Chaol s ním musel souhlasit. Navzdory královu černému prstenu Aedion neztratil nic ze své povahy a byl stejně divoký na bitevním poli jako mimo něj. Pokud šlo o zhýralou zábavu, byl Dorian v porovnání s generálem učiněné nevinátka. Chaol

nikdy s Aedionem netrávil moc času, a ani o to nestál, ale Dorian ho nějakou dobu znal. Od toho...

Od toho, co se setkali jako děti. Dorian tehdy navštívil s otcem Terrasen několik dnů předtím, než byla vyvražděna královská rodina. Zároveň se Dorian také setkal s Aelin – s Celaenou.

Chaol byl vděčný za to, že tu Celaena není a nemůže vidět, co se z Aediona stalo. Nejen pod vlivem prstenu. To, že se obrátil proti vlastním lidem...

Aedion vklouzl na lavici proti nim a věnoval jim široký úsměv. Jako dravec odhadující kořist. „Když jsem vás dva viděl posledně, seděli jste u stejného stolu. Je dobré vědět, že se některé věci nemění.“

Bohové, ta tvář. Byla to Celaenina tvář – druhá strana jedné mince. Chaol v ní četl stejnou domyšlivost a stejný nezkrutný vztek. Ale zatímco u Celaeny z nich zachytil jen odlesky, z Aediona přímo... čišely. V jeho tváři se zračilo cosi krutějšího, daleko zahořklejšího.

Dorian položil lokty na stůl a lenivě se na něj usmál. „Zdravím, Aedione.“

Ten mu nevěnoval pozornost a natáhl se pro pečenou jehněčí kýtu. Černý prsten se mu přitom zablýstl na ruce. „Líbí se mi tvá nová jizva, kapitáne,“ prohlásil a kývl bradou k úzké bílé čáře, jež se Chaolovi táhla po tváři. Byla to památka na zranění, které mu Celaena uštědřila v noc Nehemiiny vraždy, když se ho pokusila zabít. Zůstala mu jako trvalá připomínka všeho, co ztratil. Aedion pokračoval: „Zdá se, že tě ještě nesežrali zaživa a konečně ti dali meč pro velké chlapce.“

Dorian prohodil: „Rád slyším, že ti ta bouře v nejmenším nezkazila náladu.“

„Byli jsme týdný zalezlí a neměli jsme na práci nic než bojový výcvik a ženy v posteli. Byl zázrak, že jsem se z těch hor vůbec obtěžoval slézt.“

„Překvapuje mě, že by ses obtěžoval dělat cokoli, co by nesloužilo tvým nejlepším zájmům.“

Generál se tlumeně zasmál. „Á, tady máme ten proslulý šarm

Havilliardů. “Pustil se do jídla a Chaol se na něj chystal obořit, proč se s nimi zahazuje – kromě toho, že jim chce dělat ze života peklo, což s oblibou prováděl, kdykoli jim král nevěnoval pozornost – vtom si však všiml, že Dorian na generála upřeně hledí.

Ne na jeho neskutečně svalnaté tělo nebo zbroj, ale na jeho tvář, jeho oči...

„Neměl bys už být na nějaké pitce?“ řekl Chaol Aedionovi. „Překvapuje mě, že ztrácíš čas s námi, když ve městě na tebe čekají tvé zpustlé radovánky.“

„Mám to brát jako dvorný způsob, kterým mě žádáš o pozvání na zítřejší oslavu, kapitáne? Překvapuješ mě. Vždy jsi naznačoval, že má představa zábavy je pod tvou úroveň.“ Přimhouřil tyrkysové oči a věnoval Dorianovi potměšilý úsměv. „Zato ty – poslední pitku, co jsem uspořádal, sis užil opravdu naplno. Se zrzavými dvojčaty, pokud si dobře vzpomínám.“

„Musím tě zklamat. Tento druh zábav už dlouho nevyhledávám,“ odpověděl Dorian.

Aedion obrátil pozornost zpátky k jídlu. „Aspoň zbude víc na mě.“

Chaol pod stolem zatnul pěsti. Celaena se v uplynulých letech nechovala zrovna jako vzor ctností, ale nikdy nezabila nikoho z obyvatel Terrasenu. Výslovně to odmítala. Aedion byl odjakživa parchant prokletý samotnými bohy, ale teď... Věděl, co nosí na prstě? Uvědomoval si, že přes veškerou jeho nadutost, vzdor a opovážlivost ho král mohl přimět, aby se podrobil jeho vůli, kdykoli se mu zlíbí? Nemohl Aediona varovat, aniž by riskoval, že se prozradí a ohrozí všechny, na nichž mu záleželo, pokud by Aedion byl skutečně věrný králi.

„Jak si stojíme v Terrasenu?“ zeptal se Chaol, protože Dorian si Aediona opět zkoumavě prohlížel.

„Co bys ode mě chtěl slyšet? Že máme po ukrutné zimě znovu plná břicha? Že nemoci neskolily mnoho lidí?“ Aedion se pohrdavě usmál. „Řekl bych, že lov na povstalce je zábavný, pokud si libuješ v podobných věcech. Doufejme, že Jeho Veličenstvo povolalo Zkázu na jih, abychom si konečně užili trochu vzrušení.“

Když se Aedion natáhl pro vodu, Chaol zahlédl jílec jeho meče, jehož nezdobený povrch pokrývaly prohlubně a šrámy. Samotná rukojeť končila hruškou, jež nebyla ničím víc než kusem prasklého oblého rohu. Ten meč byl pro jednoho z největších válečníků v Eriley příliš prostý a nenápadný.

„Meč Orynthu,“ pronesl nevzrušeně Aedion. „Dar Jeho Veličenstva k mému prvnímu vítězství.“

Všichni ten meč znali. Byl dědictvím terrasenského královského rodu, kde se předával z jednoho vládce na druhého. Podle práva by měl patřit Celaeně, neboť byl kdysi zbraní jejího otce. To, že ho nyní vlastnil Aedion, bylo vzhledem k tomu, k čemu meč teď sloužil a kolik životů zkrátil, políčkem do tváře Celaeny i její rodiny.

„Nevěřil bych, že jsi muž, který se nechá unášet sentimentem,“ zhodnotil to Dorian.

„Symboly mají moc, princí,“ odvětil Aedion, zatímco ho provrtával pohledem. Celaeniným pohledem – přímým, nabitým výzvou. „Nedovedeš si představit, jakou moc ta věčička na severu dosud představuje. Jakým je pádným argumentem, když jde o to někoho odradit od neprozřetelných záměrů.“

Možná Celaeniny schopnosti a lstivost nebyly v jejím rodě ničím výjimečným. Aedion byl ovšem Ashryver, nikoli Galathynius, což znamenalo, že jeho prababičkou byla Mab, jedna ze tří královen víl, již nynější pokolení uctívala jako bohyni pod jménem Deanna, paní lovu. Chaol ztěžka polkl.

Rozhostilo se ticho napjaté jako tětíva luku. „Snad jste se nepohádali?“ prohodil Aedion a zakousl se do masa. „Nechte mě hádat. Kvůli ženě? Co třeba kvůli králově bojovnici? Povídá se o ní, že je... zajímavá. Proto ses zřekl radovánek, princátka?“ Rozhlédl se po síni. „Docela rád bych ji poznal.“

Chaol překonal nutkání chopit se meče. „Odcestovala.“

Aedion se jen krutě usmál na Doriana. „Škoda. Třeba by mě také dokázala změnit.“

„Dávej si pozor na jazyk,“ ucedil Chaol. „A chovej se uctivě.“ Možná by se dal do smíchu, kdyby neměl sto chutí generála zaskrtit. Dorian pouze poklepal prsty o stůl.

Aedion se zasmál pod fousy a dojedl jehněčí. „Jsem oddaný služebník Jeho Veličenstva a vždy jsem jím byl.“ Jeho ashryver-ské oči znovu sklouzly k Dorianovi. „Třeba budu jednoho dne i tvou děvkou.“

„Pokud budeš ještě naživu,“ odvětil přátelsky Dorian.

Aedion pokračoval v jídle, ale Chaol přesto cítil, jak se jeho pronikavý pohled soustředí na něj a prince. „Také kolují zvěsti o tom, že v prostorách hradu byla nedávno zabita vůdkyně klanu čarodějnic,“ pokračoval Aedion nenuceně. „Zmizela jako pára nad hrncem, ale podle toho, jak vypadalo její obydlí, se útočníkovi bránila zuby nehty.“

Dorian ostře řekl: „Proč tě to zajímá?“

„Mám rád přehled o tom, kdy mocní tohoto světa odejdou na věčnost.“

Chaolovi přeběhl pavoučíma nožkama mráz po zádech. Něco málo o čarodějnicích věděl. Celaena mu pár příběhů pověděla a on se jen modlil, aby přeháněly. V Dorianově tváři se mihlo cosi jako hrůza.

Chaol se naklonil vpřed. „Nic ti po tom není.“

Aedion mu dál nevěnoval pozornost a místo toho mrkl na prince. Ten roztáhl chřípí, což bylo jediným náznakem zlosti, která vřela v jeho srdci. To a skutečnost, že se vzduch v síni po-hnul v řízném vánku nabitým magií.

Chaol položil příteli ruku na rameno. „Přijdeme pozdě,“ za-lhal a Dorian to postřehl. Chaol potřeboval Doriana dostat pryč – pryč od Aediona, aby předešel hrozivému střetu, k ně-muž se mezi oběma muži schylovalo. „Příjemný zbytek večera, Aedione.“

Dorian se neobtěžoval se zdvořilostmi. Jeho safírové oči byly jako led.

Generál se pokřiveně usmál. „Zítرا pořádám ve Zlomuva-lu pitku, kdyby sis chtěl připomenout staré dobré dny, princí.“ Generál přesně věděl, jak nejlépe prince popíchnout, a bylo mu jedno, jaké to může mít důsledky. Byl to nebezpečný muž – smrtelně nebezpečný.

Zvlášť co se týkalo Doriana a jeho magie. Chaol popřál dobrou noc několika svým mužům, a když s princem opouštěli hodovní síň, usilovně zachovával nenucený, bezstarostný výraz. Aedion Ashryver přijel do Zlomuvalu a těsně se tu minul s dávnou ztracenou sestřenicí.

Kdyby Aedion věděl, že je Aelin stále naživu. Kdyby věděl, kým a čím se stala nebo co zjistila ohledně královy moci, postavil by se za ni, nebo by ji zničil? Vzhledem k jeho činům a prstenům, jenž měl na ruce... Chaol nechtěl, aby se generál kdy dostal do její blízkosti. Ani do blízkosti Terrasenu.

Chaol s Dorianem většinu cesty k princově věži mlčeli. Až když zahruli do prázdné chodby, kde si mohli být jistí, že je nikdo nezaslechne, Dorian poznamenal: „Nemusel ses mě zastávat.“

„Aedion je parchant,“ zavrčel Chaol. Jejich rozhovor tím mohl skončit a on si napůl přál, aby tomu tak bylo, ale přinutil se dodat: „Bál jsem se, že se přestaneš ovládat jako tehdy v tajné chodbě.“ Napjatě vydechl. „Zvládáš to?“

„Některé dny jsem na tom líp, některé hůř. Zdá se, že tu moc přivolám, když se rozčílím nebo dostanu strach.“

Vešli do chodby zakončené obloukem dřevěných dveří vedoucích do Dorianovy věže, kde se Chaol zastavil a položil princi ruku na rameno. „Nechci vědět žádné podrobnosti,“ zamumlal, aby je nezaslechli strážci před dveřmi, „protože nechci, aby to, co vím, využili proti tobě. Chápu, že jsem se dopustil chyb, Doriane. Věř mi, já to vím. Ale mým hlavním přáním vždycky bylo – a stále je – chránit tě.“

Dorian se na něj dlouze upřeně díval s hlavou lehce nakloněnou na stranu. Na Chaolovi muselo být znát, jak hrozně se cítí, protože princův hlas zněl téměř něžně, když se zeptal: „Proč jsi ji skutečně poslal do Wendlynu?“

Chaol ucítil záchvěv zoufalé, syrové bolesti, ostré jako břitva. Ale i když ze srdce toužil princi povědět o Celaeně pravdu a chtěl se mu svěřit se všemi svými tajemstvími, aby zacelil ránu ve své duši, nedokázal to. A tak řekl jen: „Poslal jsem ji vykonat, co je třeba.“ Poté odkráčel chodbou a Dorian ho nezavolal zpátky.

4

Manon si přitáhla krvavě rudý plášť k tělu a schoulila se do stínu komůrky, odkud poslouchala trojici mužů, kteří vtrhli do její chalupy.

Celý den cítila ve větru pachut' narůstajícího strachu a zlosti, proto odpoledne věnovala přípravám. Seděla na šindelové střeše nabílené chalupy, když zahlédla jejich pochodně pohupující se nad vysokými stvoly v poli. Nikdo z vesničanů se nepokusil trojici zastavit, ale ani se k ní nepřipojil.

Místní by řekli, že do jejich zeleného údolíčka v severní části Slatiny přišla crochanská čarodějka. Týdny, co mezi nimi žila a vydělávala si na skromné živobytí, čekala na tuto noc. Bylo to stejné v každé vsi, kde žila nebo se zastavila.

Zadržela dech a nehýbala se, když jeden z mužů – vysoký vousatý sedlák s rukama jako lopaty – vkročil do její ložnice. Dokonce i ve skryši v komůrce cítila pach piva v jeho dechu – a jeho žížen po krvi. Vesničané velmi dobře věděli, jak muži zamýšlejí naložit s čarodějkou, která u zadních dvírek své chalupy prodávala lektvary a kouzla a dokázala předpovědět pohlaví dítěte před narozením. Překvapilo ji, že těm mužům trvalo tak dlouho, než sem přišli, aby mučili a zničili, čeho se báli.

Sedlák se zastavil uprostřed místnosti. „Víme, že jsi tady,“ řekl vmlouvavě, když přistoupil k posteli a prohledával přitom očima každou píd' pokoje. „Chceme si jenom promluvit. Někteří sousedi mají nahnáno – vsadím se, že z tebe mají větší strach než ty z nich.“

Měla dost rozumu, aby mu neskočila na lep, zvláště když se mu za zády zaleskla dýka. Všude to bylo stejné, ve všech zapadlých městech a úzkoprských vesnicích smrtelníků.

Když se muž narovnal, Manon se vykradla z komůrky do tmy za dveřmi ložnice.

Tlumené cinkání a rány jí jasně dokazovaly, co provádějí druzí dva muži. Nejen že ji hledali, ale také kradli, co jim přišlo pod ruku. Ne že by toho bylo tolik. Když se do chalupy nastěhovala, nábytek už tu byl, a po předchozích zkušenostech jí něco říkalo, aby veškerý svůj majetek nechala v pytli v rohu komory, z níž právě vyklouzla. Když si s sebou nic nebrala, nemohla nikde nic nechat.

„Chceme s tebou jen mluvit, čarodějnice.“ Muž se otočil od postele a konečně si všiml komory. Usmál se plný vítězoslavného očekávání.

Manon hbitými prsty neslyšně zavřela dveře ložnice, tak tiše, že si toho muž nevšiml, zatímco mířil ke komůrce. Manon promazala všechny panty dveří.

Sedláková mohutná ruka uchopila kliku komory, zatímco ve druhé měl u boku připravenou dýku. „Polez ven, malá Crochanko,“ broukl.

Manon se tiše jako smrt připlížila za něj. Ten hlupák si ani nevšiml, že tam je, dokud mu nepřiblížila ústa k uchu a nezašeptala: „Máš špatnou čarodějnici.“

Muž se prudce otočil a narazil do dveří komory. Namířil mezi ně dýku a přitom uštvane dýchal. Ona se však jen usmála a stříbřitě bílé vlasy se jí zatřpytily v měsíčních paprscích.

Muž si náhle všiml zavřených dveří a nadechl se k výkřiku. Manon se zakřenila ještě víc a z mezer vysoko v dásních se jí vynořily jako dýka ostré železné zuby, které zacvakaly jako zbroj. Muž sebou škubl a znovu dopadl na dveře. Oči měl tak vytřeštěné, že se mu bělma divoce blýskala. Dýka mu se zařinčením upadla na zem.

A pak, jen aby ho vážně přinutila nadělat si do kalhot, Manon mrskla zápěstími ve vzduchu mezi nimi. Přes nehty jí v ostrém záblesku vyjely železné drápy.

Muž začal šeptat prosby ke svým měkkosrdcátým bůžkům, zatímco ho Manon nechala ustupovat k osamocenému oknu, aby mu dopřála klamnou naději, když se k němu s úsměvem blížila. Muž nestihl ani vykřiknout, když mu rozervalo hrdlo.

Poté, co se s ním vypořádala, proklouzla dveřmi ložnice. Dva muži stále plundrovali, přesvědčení, že všechny ty věci patří jí. Přitom je jen našla v této opuštěné chalupě, jejíž předchozí majitel byl buď mrtvý, nebo dost chytrý na to, aby opustil toto pronhulé místo.

Druhý muž se také nestihl dát do křiku, když mu dvojím máchnutím železných spárů rozpárala břicho. Třetí sedlák se ale vydal za svými kumpány, a když ji tam uviděl stát s jednou rukou ponořenou ve střevech svého kamaráda, kterého si druhou přidržovala a železnými zuby mu rvala hrdlo, dal se na útěk.

Mužova nanicovatá vodnatá chuť s příměsí násilí a strachu Manon zaplavila jazyk, a tak si odplivla na dřevěná prkna podlahy. Nezdržovala se utíráním krve, jež jí stékala po bradě. Jen poslednímu sedláčkovi dala náskok při útěku do pole zarostlého vysokou trávou, tak vysokou, že jim dosahovala nad hlavu.

Napočítala do deseti, protože si chtěla zalovit. Tu odvěkou touhu cítila od chvíle, kdy si s řevem a zbrocená krví prorvala cestu na svět z matčina lůna.

Byla Manon Černozobá, dědička čarodějnického klanu Černozobých, a několik týdnů předstírala, že je crochanskou čarodějkou, v naději, že tím vyláká z úkrytu ty pravé.

Stále tu někde byly. Svatouškovské, nesnesitelné Crochanky vydávající se za léčitelky nebo vědmy. Ten den, kdy poprvé okusila úchvatnou chuť vraždění, zabila Crochanku, které nemohlo být víc než šestnáct let. Byla stejně stará jako tehdy Manon. Tmavovlasá dívka byla oděná v krvavě rudém plášti, který všechny Crochanky dostaly při prvním krvácení – a jedině, k čemu se hodil, bylo to, že ji označoval jako oběť.

Poté, co Manon nechala mrtvolu v zavátém horském průsmyku, vzala si její plášť jako trofej a po více než sto letech jej stále nosila. Žádná jiná čarodějnice z klanu Železozubých by

něco takového neudělala, neboť se neodvažovaly vyvolat hněv tří vůdkyň klanů tím, že by se odívaly do barvy jejich odvěkých nepřátel. Ale ode dne, kdy Manon vkročila do Věže Železozubých ve svém plášti a držela v rukou schránku se srdcem Crochanky jako dárek pro svou babičku, bylo její svatou povinností lovit je jednu po druhé, dokud je úplně nevyhladí.

Toto byla její poslední výprava. Strávila šest měsíců ve Slatině, zatímco zbytek jejího kruhu se rozptýlil s podobným posláním po Melisande a severu Eyllwe. Během měsíců, co se toulala od vesnice k vesnici, ale neobjevila jedinou Crochanku. Ti sedláci byli první zábava, kterou si za týdny užila. A ať ji d'as spere, jestli si ji neužije.

Manon se vydala do pole a při chůzi si ocucávala krev z nehtů. Procházela trávou jako stín a mlha.

Našla sedláčka ztraceného uprostřed pole, jak tiše blekotá strachem. Když se otočil, povolil mu při pohledu na krev a železné zuby a její zlovolný, chtivý úsměv měchýř. Manon ho nechala rvát po libosti.

5

Celaena a Jeřáb mířili po prašné cestě stáčejíící se mezi pláňmi posetými balvany k úpatí jižního pohoří. Celaena si uložila do paměti dost map Wendlynů, aby věděla, že projedou horami a poté Cambrijským pohořím, jež vtyčovalo hranici mezi Wendlynem, kterému vládli smrtelní králové, a zemí nesmrtelných královny Maeve.

Když stoupali do hor, slunce už se sklánělo za obzor. Cesta byla čím dál kamenitější a na jedné straně byla lemovaná strach nahánějícími propastmi. Celaena zhruba míli zvažovala, jestli se Jeřába má zeptat, kde se chystá zastavit na noc. Byla však unavená, a to nejen z celodenní námahy, vína a jízdy na koni.

V kostech, krvi, dechu i duši cítila neskonale vyčerpání. Hovořit s někým vyžadovalo příliš mnoho sil. Jeřáb byl tudíž dokonalým společníkem, protože jí neřekl půl slova.

Když je cesta vedla hustým lesem, jenž se táhl vzhůru do hor a daleko za ně, zastihl je soumrak. Cypřiše vystřídaly duby, útlé kmeny nahradily vysoké a hrdé stromy obklopené mlázím, mezi nimiž občas vyčnívala mechem porostlá skaliska. Horký vzduch hučel a zanechával Celaeně na jazyku kovovou pachut'. V dáli za nimi zaburácel hrom.

To by jim ještě chybělo. Zvláště když Jeřáb konečně sesedl s tím, že se utáboří na noc, a podle vzhledu jeho sedlových brašen neměl ani stan, ani pokrývky, na které by si mohli lehnout nebo se jimi přikrýt.

Možná by měla začít očekávat, že její návštěva u Maeve nebude příjemnou záležitostí.

Oba beze slova odvedli koně ke stromům, dostatečně daleko od cesty, aby se skryli před očima projíždějících poutníků. Poté, co Jeřáb shodil vybavení na zem, kde se rozhodl usadit, přivedl klisnu k nedaleké bystřině, kterou musel zaslechnout svými špičatými ušima. V narůstající tmě jedinkrát neklopýtl, na rozdíl od Celaeny, která si narazila palce o pár kamenů a kořenů. Vynikající zrak, dokonce i ve tmě, byl dalším rysem vílího rodu. Mohla by ho také mít, kdyby...

Ne, nechtěla na to myslet. Ne potom, co se stalo na druhé straně portálu. Tehdy se proměnila – a bylo to dost příšerné na to, aby si uvědomila, proč nemá zájem to v budoucnu nikdy opakovat.

Když se koně napili, Jeřáb na ni nečekal a odvedl obě klisny zpět do tábora. Celaena využila chvíli soukromí k tomu, aby vyřídila své potřeby, a pak klesla na kolena na travnatý břeh a dala si také pár doušků vody. Bohové, ta voda chutnala... současně nově i staře, mocně a lahodně.

Pila, dokud nepochopila, že prázdný v jejím břiše by mohlo být klidně od hladu, a pak odklopýtala do tábora, který našla podle lesku Jeřábových stříbrných vlasů. Beze slova jí podal chléb a sýr a vrátil se k hřebelcování koní. Celaena zamumlala díky, ale neobtěžovala se nabízet mu pomoc, když se s žuchnutím opřela o vzrostlý dub.

Nakonec bolest v žaludku polevila a Celaeně došlo, jak hlasitě okusovala jablko, které jí hodil. Zatímco krmil koně, našla dost sil na to, aby řekla: „To je Wendlyn tak hrozně nebezpečný, že si nemůžeme dovolit zapálit oheň?“

Jeřáb se posadil, opřel se o strom, natáhl nohy a zkrřížil kotníky. „Ne, pokud jde o smrtelníky.“

To byla jeho první slova od chvíle, kdy opustili město. Možná ji chtěl jen postrašit, ale Celaena si přesto v duchu prošla zbraně, jež měla u sebe. Nevypytávala se. Nechtěla vědět, jaké věci by oheň mohl přilákat.

Obklopovaly je kmeny, mech a kameny. Les byl plný šelestění těžkých listů, zurčení rozvodněné bystřiny a úderů křidel neviditelných věcí. Opodál, za okrajem nedalekého balvanu, po nich pokukovaly tři páry zářících očí.

Okamžik nato měla Celaena v dlani dýku, ale oči ji jen pozorovaly. Jeřáb si jich podle všeho nevšímal a jen se opřel hlavou o kmen dubu.

Malý lid ji vždy dokázal poznat. Dokonce i když světadíl pohltit stín Adarlanu, stále vytušili, čím je. Ponechávali jí v tábořištích drobné dárky – čerstvé ryby, list plný ostružin, věnec z kvítků. Ona jim nevěnovala pozornost a za každou cenu se vyhýbala Dubovému hvozdu.

Skřítkové pokračovali bez mrknutí oka ve své noční hlídce a Celaena jim pohled oplácela a litovala, že jídlo příliš rychle spořádala. Přesto byla připravená vyskočit do obranného postojení. Jeřáb se ani nehnul.

Prastaré přísahy, které skřítkové ctili v Terrasenu, tu nemusely mít prázdnou cenu. Ve chvíli, kdy si to uvědomila, se mezi stromy rozvítily další oči. Další nemluvní svědkové jejího příjezdu. Celaena totiž byla víla, nebo něco jako podvraťák. Její prababička byla sestrou Maeve a po smrti byla prohlášena bohyní. Bylo to spíš k smíchu. Mab se zřekla nesmrtelnosti, když spojila svůj život s lidským princem, který ji vášnivě miloval.

Celaenu by zajímalo, kolik toho tyto bytosti věděly o válkách, které zničily její zemi, o vládách a skřítcích, kteří byli uštváni, o pálení starodávných lesů a vybíjení posvátných jelenů v Terrasenu. Ptala se, jestli se kdy dozvěděli, co se stalo s jejich rodem na západě.

Nevěděla, proč jí to najednou připadalo důležité, ale oni se zdáli být tak... zvědaví. Celaena k vlastnímu překvapení zašepkala do noci plné šelestů: „Jsou stále naživu.“

Všechny oči zmizely. Když se ohlédla na Jeřába, neotevřel oči. Ona však měla pocit, že válečník vše celou dobu vnímal.

⇨ 6 ⇩

Dorian Havilliard stál s rukama za zády před stolem, u něhož snídal jeho otec. Král dorazil před chvílí, ale nedovolil mu posadit se. Kdysi by to Dorian neponechal bez poznámky, avšak ode dne, kdy v sobě objevil magické nadání, nechal se vtáhnout do Celaeniných potíží a v tajné chodbě spatřil jiný svět, se jeho život od základů změnil. To nejlepší, co mohl poslední dobou udělat, bylo na sebe neupozorňovat, aby mu otec ani kdokoli jiný nevěnoval přílišnou pozornost, a tak Dorian stál před stolem a čekal.

Král Adarlanu dojedl pečené kuře a upil z poháru krvavě rudý nápoj. „Dnes ráno jsi nějaký tichý, princí.“ Dobyvatel Eriley se natáhl pro talíř s uzenou rybou.

„Čekal jsem, až promluvíš, otče.“

Oči černé jako noc se na něj upřely. „Jak nezvyklé.“

Dorian ztuhl. Pravdu o jeho magickém nadání znali jen Celaena a Chaol – a ten s ním zpřetrhal styky tak rázně, že Dorian neměl chuť svému příteli cokoli vysvětlovat. Hrad byl přesto plný špehů a patolízalů toužících využít veškeré informace, které se k nim donesly, aby dosáhli na vyšší posty, i kdyby to mělo znamenat zradu korunního prince. Kdo ví, kdo ho mohl vidět na chodbách nebo v knihovně? Stejně dobře mohl někdo objevit hromadu knih, kterou Dorian ukryl v Celaeniných komnatách. Dorian je raději odnesl do hrobky, kam chodil každou druhou noc – ne pro odpovědi na otázky, které ho trápily, ale aby si užil hodinu naprostého ticha.

Jeho otec pokračoval v jídle. Dorian byl v otcových soukromých komnatách jen párkrát. Mohly by tvořit samostatné sídlo, neboť se v nich nacházela knihovna, jídelna a poradní komnata. Zabíraly celé jedno křídlo paláce proti pokojům královny. Dorianovi rodiče nikdy nesdíleli lože a Dorian se o podrobnosti jejich vztahu raději nezajímal.

Uvědomil si, že ho otec pozoruje. Ranní slunce proudící ohybem skleněné zdi dodávalo každé jizvě a škrábancům na králově tváři ještě strašnější vzezření. „Dnes budeš dělat společnost Aedionu Ashryverovi.“

Dorian se snažil ze všech sil zachovat nevzrušený výraz. „Smím se zeptat proč?“

„Vzhledem k tomu, že sem generál Ashryver nepřivedl své muže, nebude mít, jak se zdá, nic na práci, zatímco bude čekat na příjezd Zkázy. Oběma by vám prospělo, kdybyste se spolu lépe seznámili, zvláště když se při výběru svých přátel v poslední době řídíš dost... prostými měřítky.“

Dorian cítil na zádech ledové zamrazení, jak jeho tělo zachvacoval hněv a spolu s ním magie. „S veškerou úctou, otče, musím se připravit na dvě zasedání a...“

„Copak jsem ti dal na výběr?“ uťal ho otec, který se dál věnoval snídani. „Generál Ashryver už o tom byl vyrozuměn. Setkáš se s ním v poledne před svými komnatami.“

Dorian věděl, že by měl být zticha, ale přistihl se při dotazu: „Proč Aediona vůbec snášíš? Proč jsi ho ponechal naživu a jmenoval ho generálem?“ Od generálova příjezdu nedokázal tyto otázky dostat z hlavy.

Otec mu věnoval nepatrný, vědoucí úsměv. „Protože Aedionova zuřivost je užitečnou zbraní a je schopný svůj lid udržet na uzdě. Nehodlá ho vystavit krveprolití, ne když toho on sám tolik ztratil. Kvůli těmto obavám potlačil na severu řadu případných povstání a velmi dobře si uvědomuje, že by trpěli především jeho vlastní lidé – prostý lid.“

Dorian nemohl uvěřit, že byl stejné krve jako tento muž plný krutosti, nahlas však řekl: „Stále mě překvapuje, že generála držíš

téměř jako rukojmí. Je jen o málo víc než otrok. Ovládat ho pouze prostřednictvím strachu by se ti v budoucnu mohlo vymstít.“

Krom toho se musel ptát, jestli otec Aediona seznámil s Celaeniným posláním ve Wendlynu – v domovině královského rodu Ashryverů, kde dosud vládli Aedionovi bratřenci. Jenže generál se hlasitě chvástal nejrůznějšími vítězstvími nad povstalci a choval se, jako by v podstatě sám vládl polovině říše, takže nakolik měl v paměti své příbuzné za mořem?

Otec odvětil: „Mám způsoby, jak Aediona zkrotit, pokud bude třeba. Prozatím je jeho nestoudná neúcta zábavná.“ Potom kývl směrem ke dveřím. „Pokud ovšem propásneš vaši schůzku, nijak mě to nepotěší.“

A s těmi slovy ho otec předhodil Vlкови.



Přes Dorianovy nabídky, že Aediona provede zvěřincem, psincem, stájemi, nebo dokonce i tou zpropadenou knihovnou, generál jevil zájem o jedinou věc, a tou byla procházka zahradami. Aedion tvrdil, že je nějaký neklidný a pořád má břicho plné po tom, co se předchozí noc nacpal, i když úsměv, kterým Doriana počastoval, svědčil o něčem jiném.

Aedion se neobtěžoval s ním hovořit. Byl příliš zaměstnaný pobrukováním košilatých popěvků a okukováním nejrůznějších žen, které potkávali. Svou napůl civilizovanou masku odložil jen jednou, když kráčeli po úzké cestičce lemované vysokými růžovými keři – okouzujícími v létě, ale smrtícími v zimě – a strážci se zdrželi za zákrutou a na chvíli je spustili z očí. Ta chvíle stačila Aedionovi k tomu, aby Dorianovi nenápadně podrazil nohy, takže princ spadl do jedné z trnitých zdí, zatímco si generál dál broukal lascivní písničky.

Doriana před pádem hlavou do trní zachránila jen rychlá reakce, ale roztrhl si plášť a ruku měl popíchanou. Než by generálovi poskytl zadostiučinění tím, že by si před ním se sykotem prohlížel škrábance, raději v okamžiku, kdy se zpoza rohu vynořili strážci, schoval poraněné zmrzlé prsty do kapes.

Promluvili na sebe, až když se Aedion zastavil u kašny, opřel si zjizvené ruce v bok a rozhlížel se po zahradě před nimi jako po bitevním poli. Poté se ušklíbl na šestici stráží, která se držela za nimi, oči mu zaplály – tak jasně, napadlo Doriana, a tak povědomě – a promluvil: „Princ potřebuje doprovod ve vlastním paláci? Uráží mě, že neposlali víc strážců, aby tě přede mnou ochránili.“

„Myslíš, že bys přemohl šest mužů?“

Vlk se tlumeně uchechtl a pokrčil rameny. Zářezy pokrytý jílec Meče Orynthu přitom téměř oslnivě odrazil sluneční světlo. „Nemyslím, že bych ti to měl říkat pro případ, že by tvůj otec jednou usoudil, že užitek, který ze mě má, nestojí za to, aby snášel mou povahu.“

Pár strážců za jejich zády cosi zamumlalo, ale Dorian odpověděl: „To asi ne.“

A to bylo celé. Nic víc mu Aedion po zbytek jejich chladné, neradostné procházky neřekl. Nakonec se na něj generál jedovatě usmál a řekl: „Nech si ty rány raději ošetřit.“ V ten okamžik Dorianovi došlo, že mu pravá ruka stále krvácí. Aedion se bez okolků otočil k odchodu. „Děkuji za společnost, princí,“ prohodil přes rameno a víc než co jiného to znělo jako výhrůžka.

Aedion nikdy nejednal bez rozmyslu. Třeba sám otce přesvědčil, aby Doriana přinutil jít na tuto procházku. Dorian však nemohl pochopit z jakého důvodu. Pokud Aedion nezamýšlel pouze zjistit, jakým mužem se Dorian stal a jak dobře uměl hrát svou roli. Generálovi by se to podobalo, vytáhnout ho pod záminkou z hradu, jen aby odhadl, zda by v něm mohl najít spojence, nebo hrozbu. Aedion měl přes všechnu svou domýšlivost bystrou mysl a nejspíš na život u dvora pohlížel jako na odlišný druh bitvy.

Dorian se nechal strážci, jež osobně vybral Chaol, odvést zpět do nádherně vyhřátého hradu a poté je s kývnutím propustil. Chaol se dnes neukázal a Dorian za to byl vděčný – po rozhovoru o jeho magickém nadání, kdy Chaol odmítl mluvit o Celaeně, si nebyl jistý, co by spolu ještě mohli probírat. Ani

na okamžik nevěřil, že by Chaol dobrovolně schvaloval vraždy nevinných lidí, ať šlo o přátele nebo protivníky. Musel si tudíž být vědom, že Celaena členy ashryverské královské rodiny nezavraždí, ať k tomu měla jakýkoli důvod. Snažit se s kapitánem stráží mluvit ale nemělo cenu. Zvláště když on sám skrýval jistá tajemství.

Dorian znovu dumal nad záhadnými slovy svého přítele, zatímco sestupoval do katakomb léčitelů a kolem se nesla vůně rozmarýnu a máty. Bylo to bludiště zásobovacích místností a ošetřoven skryté daleko od slídivých očí skleněného hradu. Vysoko nahoře měli léčitelé vyhrazenou další místnost, jež sloužila dvořanům, kteří se nehodlali obtěžovat chodit až do podzemí, ale právě zde nejlepší léčitelé ve Zlomuvalu – a Adarlanu – po tisíce let zdokonalovali a provozovali své umění. Z bledých stěn jako by dýchala esence po staletí sušených bylin, která podzemním chodbám dodávala příjemnou atmosféru venkovního prostoru.

Dorian našel malou pracovnu, kde se nad velkým dubovým stolem, na němž stály rozmanité skleněné lahvičky, váhy, hmoždíře a bublající nádobky nad tlumenými plameny, skláněla mladá žena. Léčitelské umění bylo jedním z mála, jež jeho otec před deseti lety zcela nezapověděl – Dorian ovšem slyšel, že léčitelé kdysi mívali ještě větší moc. Tehdy k uzdravování a zachraňování životů používali magii. Nyní jim zbývaly pouze prostředky, které jim nabízela příroda.

Když Dorian vešel do místnosti, mladá žena zvedla hlavu od knihy, kterou pročitala, a její prst se zastavil na stránce. Nebyla krásná, ale rozhodně byla půvabná. Měla hezké elegantní rysy, kaštanové vlasy měla spletené do copu a její nazlátlá pokožka naznačovala, že nejméně jeden z jejích předků pocházel z Eyllwe.

„Mohu...“ spustila žena, pak se na něj pořádně podívala a spěšně se uklonila. „Vaše Výsosti,“ řekla a po hladké šiji jí začal stoupat ruměnc.

Dorian zvedl zakrvácenou ruku. „Měl jsem střet s keřem.“

Kdyby řekl s *růžovým* keřem, působilo by jeho zranění ještě ubožeji.

Dívka odvracela zrak a kousala se do plného spodního rtu. „Jistě.“ Ukázala útlou rukou na dřevěnou židli před stolem. „Prosím. Pokud ovšem... nechtěl byste raději do běžné ošetřovny?“

Dorian obvykle nesnášel, když musel jednat s někým, kdo se zajíkal a byl jako na trní, ale ta mladá žena byla celá zrudlá a mluvila tak plaše, že řekl „Toto postačí“ a svezl se na židli.

Vnímal nebývale ostře ticho, které se rozhostilo v místnosti, zatímco léčitelka spěšně obcházela kolem, nejprve aby si převlékla špinavou bílou zástěru, potom aby si dlouze myla ruce, načež posbírala nejrůznější obvazy a nádobky s mastmi, přinesla misku s horkou vodou a čistá plátýnka a nakonec si okolo stolu přitáhla židli naproti Dorianovi.

Neprohodili mezi sebou jedině slovo, ani když mu ruku pečlivě omyla a pak ji prohlédla, Dorian se ale přistihl, jak hledí do jejích oříškových očí, sleduje její jisté prsty a ruměnc, který jí stále barvil hrdlo i tvář. „Vaše ruka – zaslouží si řádnou péči,“ zamumlala nakonec, když prohlížela ranky. „Jen jsem se chtěla ujistit, že nedošlo k žádnému poškození a nezůstaly vám v ranách trny.“ Pak spěšně dodala: „Vaše Výsosti.“

„Podle mě to vypadá horší, než to ve skutečnosti je.“

Dotykem lehkým jako peříčko mu potřela ruku kalnou masťou a on sebou škubl jako naprostý blázen.

„Promiňte,“ omlouvala se tiše. „Jen vyčistím rány. Pro všechny případy.“ Zdálo se, že se stáhla do své ulity, jako by čekala, že dá princ příkaz, aby ji pověsili.

Dorian těžce hledal správná slova. Nakonec odpověděl jen: „Už jsem zažil horší věci.“

Když to vyslovil nahlas, znělo to hloupě. Léčitelka se na chvíli zarazila a pak se natáhla pro další obvazy. „Já vím,“ odvětila a zvedla k němu oči.

U všech řasů, její pohled byl okouzující. Ona ale rychle sklopila zrak a opatrně mu ruku obvázala. „Sloužím v jižním křídle hradu a často mívám noční službu.“

To vysvětlovalo, proč se mu zdála tak povědomá. Před měsícem ošetřila v noci nejen jeho, ale také Celaenu, Chaola a Rychlotlapku... Léčila všechna jejich zranění během uplynulých sedmi měsíců. „Odpust', zapomněl jsem tvé jméno...“

„Jsem Sorscha,“ odpověděla a v jejím hlase nezněla oprávněná zlost vůči rozmazlenému princovi a jeho povýšeným přátelům, kteří byli příliš zaujatí vlastními životy na to, aby se obtěžovali zjistit jméno léčitelky, jež je neustále ošetřovala.

Když byla Sorscha hotová s ovazováním jeho ruky, Dorian řekl: „Pro případ, že jsme ti to neříkali dost často, ti děkuji.“

Opět zvedla hnědé oči se zelenými skvrnkami a věnovala mu váhavý úsměv. „Je to pro mě čest, princí.“ Pustila se do sbírání obvazů a mastí.

Dorian, který tímto pochopil, že může odejít, vstal a protáhl si prsty. „Už to ani necítím.“

„Jsou to drobná zranění, ale není dobré je zanedbávat,“ pravila Sorscha, zatímco vylévala zakrvácenou vodu do umyvadla v zadní části místnosti. „Příště nemusíte chodit až sem dolů. Stačí... stačí, když pro mě vzkážete, Vaše Výsosti. Rádi vám budeme nápomocni.“ Vysekla mu hluboké pukrle s elegancí dlouhonohé tanečnice.

„To jsi měla na starosti jižní křídlo kamenného hradu celou tu dobu?“ Otázka skrytá v jeho otázce hovořila jasně: *Viděla jsi všechno? Každé nevysvětlitelné zranění?*

„Udržujeme záznamy o našich pacientech,“ vysvětlila tičným hlasem, aby ji nezaslechl nikdo další, kdo by právě procházel kolem otevřených dveří. „Ale někdy zapomeneme zapsat všechny podrobnosti.“



Sorsche se našťestí tou dobou, kdy korunní princ odešel z katakomb, už přestaly trást prsty. Díky jakémusi přetrvávajícímu požehnání Silby, bohyně léčitelů a nositelky míru – a pokojné smrti – dokázala zadržet jejich třes, když mu ošetřovala ruku. Sorscha se opřela o pracovní desku a dlouze si oddechla.

Na ty ranky nebylo třeba přikládat obvaz, ale ona byla sobecká a bláhová a chtěla zdržet hezkého prince na té židli co nejdéle.

On ani nevěděl, kdo je.

Před rokem ji jmenovali plnoprávnou léčitelkou a bezpočtu-krát ji povolali, aby ošetřila prince, kapitána a jejich přítelkyni. Korunní princ přesto stále neměl ponětí, kdo je.

Nelhala, když mu řekla, že nevede záznamy o všem. Ale pamatovala si. Zejména tu noc před měsícem, kdy ti tři byli celí zkrvavení a špinaví. Pes té dívky byl také zraněný a nikdo jí nedal žádné vysvětlení ani kvůli tomu neztropil povyk. A ta dívka, jejich přítelkyně...

Králova bojovnice. Tak ji znal celý hrad.

Zdálo se, že byla v jistou dobu milenkou jak prince, tak kapitána. Sorscha pomohla Amithy ošetřit mladou ženu po nelí-
tostném souboji o titul bojovníka. Někdy, když šla ověřit dívčín stav, našla prince, jak ji drží v objetí na lůžku.

Předstírala, že na tom nezáleží, protože korunní princ měl pověst svůdce, ale i tak... nijak to nezmírnilo svíravou bolest v srdci. Potom se věci změnilly, a když dívku otrávil gliorielou, zůstal u ní kapitán, který připomínal zvíře v kleci, když přecházel ložnicí, až z toho začala ztrácet hlavu i sama Sorscha. Vůbec se nedivila, když o několik týdnů později dívčina komorná Filipa přišla za Sorschou s žádostí o nápoj proti početí. Filipa neřekla, pro koho byl určen, ale léčitelka nebyla hloupá.

Když týden nato ošetřovala kapitána a viděla čtyři kruté škrábance na jeho tváři a mrtvolný výraz v jeho očích, dovtípila se. Stejně jako posledně, když princ, kapitán, dívka i pes byli celí od krve. Sorscha poznala, že ať je k sobě poutalo cokoli, bylo to minulostí.

Zvlášť patrné to bylo v případě té dívky. *Celaeny*. Zaslechla to jméno náhodou, když ji princ a kapitán oslovovali a mysleli si, že Sorscha už opustila komnaty. Celaena Sardothien. Další tajemství, jež zachovávala, aniž by o tom tušili.

Byla neviditelná a většinou tomu byla ráda.

Sorscha se zamračila na stůl s léčivy. Měla do večere připravit půl tuctu nápojů a obkladů. Všechny byly složité a hodila jí je na hlavu Amithy, která si nikdy nenechala ujít příležitost využít svého postavení.

Navíc ještě měla tak jako každý týden psát dopis jednomu příteli, který se zajímal o hrad a život v něm. Už jen při pomyslení na všechny ty úkoly ji rozbolela hlava.

Kdyby za ní přišel kdokoli jiný než princ, řekla by, ať zajde za jiným léčitelem.

Vrátila se ke své práci. Nepochybovala, že její jméno zapomněl, jakmile vyšel ze dveří. Dorian byl dědicem nejmocnější říše světa a Sorscha byla dcerou dvou mrtvých přistěhovalců, kteří uprchli z vesnice ve Slatině, jež byla spálena na popel – z vesnice, na kterou si nikdo nikdy nevzpomene.

Přesto prince milovala, mlčky a tajně, od první chvíle, kdy ho před šesti lety spatřila.

Po první noci už se k Celaeně a Jeřábovi nikdo další nepřiblížil. Jeřáb se o nočních návštěvnících nezmínil ani jí nenabídl plášť nebo nějakou jinou ochranu proti chladu. Celaena spala schoulená na boku a co chvíli se obracela, když se jí do zad zaryl nějaký kořen či oblázek nebo ji probudilo zahoukání sovy – případně zvuk něčeho horšího.

V době, kdy světlo přešlo do šedi a mezi stromy se vznášela mlha, se Celaena cítila vyčerpanější než v noci. Po mlčenlivé snídani, kdy na hřbetu své klisny pojedla chléb, sýr a jablka, div nezačala klímat, zatímco pokračovali v cestě vzhůru po lesní cestě na úpatí kopce.

Minuli pár poutníků – většinou lidi s povozy mířící kamsi na trh. Všichni krátce pohlédli na Jeřába a ihned mu uhnuli z cesty. Někteří dokonce mumlali modlitby o milosrdenství.

Celaena odjakživa slýchala, že ve Wendlynu žije vilí národ s lidmi v míru, takže možná strach poutníků vyvolával spíše samotný Jeřáb. Jeho potetovaná tvář rozhodně ničemu nepomáhala. Uvažovala, zda se ho zeptá, co ta slova znamenají, ale to by vyžadovalo mluvení. A mluvení by znamenalo navázání jakéhosi... vztahu. Celaena měla v životě přátel dost. A měla dost toho, jak umírali.

Proto neotevřela ústa po celý den, kdy projížděli lesy vzhůru do Cambrijských hor. Stromy byly bujnější a rostly blíž u sebe, a čím výše jeli, tím víc opar v lese houstl a dlouhé závoje mlhy se vznášely kolem a hladily ji po tváři, krku a páteři.

Po další chladné bídné noci, kdy se utábořili dál od cesty, znovu vyjeli před úsvitem. To už měla oděv i kůži nasáklé mlhou, která jí pronikala hluboko do morku kostí.

Třetí večer už se vzdala naděje, že se ohřeje u ohně, a dokonce chlad a nesnesitelné kořeny vítala, stejně tak i neodbytný hlad, který nedokázala zahnat žádným chlebem ani sýrem. Bolest a utrpení byly svým způsobem uklidňující.

Nebylo to konejšivé, ale... rozptylovalo ji to. Vítala to. Zasluhovala to.

Nechtěla vědět, co to o ní vypovídalo. Nemohla si dovolit nahlížet příliš hluboko do své duše. Stačilo jí, jak blízko tomu byla, když spatřila prince Galana. To jí bohatě stačilo.

V pozdním odpoledni odbočili ze stezky a vydali se po mechem pokryté půdě, která tlumila každý krok. Celaena celé dny neviděla žádnou osadu a žulové balvany nyní byly pokryté rytinami spirál a vzorů. Odhadovala, že jsou to značky – varování pro smrtelníky, aby se ve vlastním zájmu drželi dál.

Cesta do Doranelle jim měla trvat ještě asi týden, ale Jeřáb zamířil podél hor, ne přes ně. Přitom stoupali dál a projížděli náhorními plošinami a rozkvetlými loukami. Nikde neviděla žádnou vyhlídku, takže netušila, kde jsou ani jak vysoko. Viděla jen nekonečný les, nekonečný výstup a nekonečnou mlhu.

Ten kouř ucítila, ještě než spatřila světla. Nebyly to táborové ohně, ale světla stavby zvedající se vysoko za stromy a táhnoucí se středem horského srázu. Byla zbudovaná z tmavých prastarých kamenů, které ovšem nebyly vytesány z všudypřítomné žuly. Celaena přimhouřenýma očima sledovala kruh vysokých balvanů, které se tyčily mezi stromy a obklopovaly celou pevnost. Těžko je šlo přehlédnout, když projížděli mezi dvěma megality, které se k sobě nakláněly v oblouku jako rohy gigantického zvířete. Její kůži v tu chvíli projel ostrý výboj energie.

Obranné kameny – magické skály. Celaeně se stáhl žaludek. Pokud nesloužily k odrážení nepřátel, určitě byly využívány jako poplašné zařízení. Což znamenalo, že tři postavy hlídkující na každé ze tří věží, šest osob na vnější opěrné zdi a tři u dřevěných

bran nyní věděly, že se s Jeřábem blíží. Muži a ženy v lehké kožené zbroji vybavení meči, dýkami a luky sledovali jejich příjezd.

„Asi bych raději zůstala v lese,“ poznamenala, což byla její první slova po několika dnech. Jeřáb jí nevěnoval pozornost.

Nezvedl ani ruku na pozdrav hlídce. Musel to místo velmi dobře znát, když se ani neuráčil zdravit. Když se blížili ke starobylé pevnosti, jež byla sotva něčím víc než několika strážními věžemi spojenými dohromady velkou budovou porostlou lišejníkem a mechem, Celaena si stihla udělat o stavbě obrázek. Nepochybně sloužila jako hraniční výspa na půl cesty mezi říší smrtelníků a Doranelle. Možná se konečně vyspí na teplém místě, i když to mělo být na jedinou noc.

Strážce pozdravily Jeřába, který jim nevěnoval ani letmý pohled. Všichni měli na hlavách kápě, které zakrývaly známky jejich původu. Byli vílího rodu? Jeřáb k ní možná většinu cesty nepromluvil – projevoval o ni zhruba stejný zájem jako o hromádku výkalů na cestě – ale pokud by se zdržela mezi vílami, mohla by být vystavená jejich otázkám.

Všimla si každého detailu, východu a slabého místa, když vešla na velké nádvoří za zdí. Přihnali se k nim dva stájníci, kteří vyhlíželi jako smrtelníci, a pomohli jim sesednout. Na nádvoří panoval znepokojivý klid. Jako by vše, dokonce i kameny, zadržovalo v očekávání dech. Ten pocit se jen zhoršil, když ji Jeřáb beze slova odvedl do šerého nitra hlavní budovy, vzhůru po úzkém kamenném schodišti do místnosti, která byla podle všeho malou pracovnou.

Zůstala stát, jako by do ní udeřil blesk. Nebylo to pohledem na vyřezávaný dubový nábytek ani na vybledlé zelené závěsy či teplo ohně, nýbrž na tmavovlasou ženu usazenou za stolem. Maeve, královna víl.

Její teta.

A pak zaslechla slova, jichž se děsila deset let.

„Zdravím tě, Aelin Galathynius.“

Celaena ustoupila. Věděla přesně, kolik kroků potřebovala k tomu, aby se dostala na chodbu, ale v okamžiku, kdy se za ní zavřely dveře, narazila do pevného, nepoddajného těla. Ruce se jí třáslly tak strašně, že se ani nepokusila sáhnout po zbraních – ani po Jeřábových. Ten by ji ostatně dokázal probodnout v mžiku, kdyby mu to Maeve nařídila.

Celaeně ztuhla krev v žilách. Přiměla se nadechnout. Jednou, dvakrát a pak řekla příliš tichým hlasem: „Aelin Galathynius je *mrtvá*.“ Už jen když vyslovila to jméno – to proklaté jméno, kterého se hrozila, které nenáviděla a snažila se na něj zapomenout...

Maeve se usmála a odhalila ostré drobné špičáky. „Neztrácejme čas lhaním.“

Nebyla to lež. Ta dívka, princezna zahynula před desetiletím v řece. Celaena nebyla o nic víc Aelin Galathynius než kýmkoli jiným.

Místnost byla příliš malá a bylo v ní příliš horko. Jeřáb za jejími zády připomínal hrozivý přírodní živel.

Nedopřáli jí čas, aby se vzpamatovala a přišla na nějakou výmluvu či polopравdu, což ostatně měla dělat uplynulých pár dnů místo toho, aby se pohroužila do mlčení a chladu mlhy. Nyní stanula tváří v tvář královně víl přesně tak, jak si to Maeve přála. Navíc v pevnosti, která se zdála být hluboko pod úrovní krásky s havraními vlasy, jež na ni upírala bezedné černé oči.

Bohové. *Bohové.*

Maeve, tmavovlasá sestra plavé Mab, byla dokonalá, až z toho šel strach. Seděla zcela nehybně, věčná a klidná, a sálala z ní ladnost dávných věků.

Celaena obelhávala samu sebe, když si namlouvala, že to bude snadné. Pořád stála přitisknutá k Jeřábovi, jako by byl zdí. Neproniknutelnou zdí, starou jako strážné skály obklopující pevnost. Jeřáb, obratný a silný jako šelma, od ní ustoupil a opřel se o dveře. Celaeně bylo jasné, že se nedostane ven, dokud to Maeve nedovolí.

Královna víl zachovávala mlčení. Její dlouhé prsty spočívající v klíně na fialové látce šatů byly měsíčně bledé. Na opěradle křesla za ní seděla bělostná sova pálená. Maeve neměla na hlavě korunu a Celaena předpokládala, že ji ani nepotřebuje. Všechna stvoření na zemi by poznala, kdo je – co je – i kdyby byla slepá a hluchá. Maeve, tvář tisíce legend... a nočních můr. Bylo o ní napsáno tolik eposů, básní a písní, že někteří dokonce věřili, že byla pouhým mýtem. Ale ten sen, či noční můra, nyní seděl přímo před Celaeninýma očima.

To by pro tebe mohlo být výhodou. Můžeš získat odpovědi, které potřebuješ, přímo tady a teď. Návrat do Adarlanu pak bude otázkou dní. Hlavně dýchej.

To poslední se ukázalo být dost obtížné, když královna, o níž se tradovalo, že pro zábavu dováděla muže k šílenství, sledovala každý pohyb svalů na jejím krku. Sova usazená na křesle – víla nebo skutečné zvíře – ji také pozorovala. Svírala spáry opěradlo a zatínala je do dřeva.

Vypadalo neskutečně, že Maeve přijímala hosty v této polorozpadlé pracovně u stolu potřísněného Sudba víl čím. Bohové, už to, že Maeve seděla *za stolem*. Měla by být někde v nadpozemsky krásném údolí obklopená poskakujícími bludičkami a pannami tančícími za zvuků louten a harf a čist pohyby hvězd, jako by šlo o básně. Co dělala tady?

Celaena se hluboce uklonila. Možná měla padnout na kolena, ale beztak příšerně páchla a její tvář byla nejspíš poškrábaná a plná podlitin, které si odnesla z potyček ve Varese. Když se

napřímila, Maeve se na ni stále zlehka usmívala – jako pavouk, který lapil do sítě mouchu.

„Řekla bych, že po pořádné lázni by ses velmi podobala své matce.“

Takže neměla čekat žádná zdvořilá slůvka na uvítanou. Maeve šla přímo k jádru věci. S tím se Celaena dokázala srovnat. Dokázala se přenést přes bolest a strach, aby dosáhla, čeho chtěla. Proto se stejně nepatrně usmála a odpověděla: „Kdybych tušila, s kým se setkám, poprosila bych svého průvodce, aby mi dopřál čas upravit se.“

Ani na okamžik si nevyčítala, že v tom Jeřába nechala plavat.

Maeviny obsidiánové oči přelétly k Jeřábovi, který se stále opíral o dveře. Celaena by přísahala, že v úsměvu královny víl bylo cosi pochvalného. Jako by únavná cesta byla také součástí jejího plánu. Ale proč? Aby ji vyvedli z míry?

„Obávám se, že je to cena za váš rychlý příjezd,“ usoudila Maeve. „Ačkoli myslím, že se aspoň mohl obtěžovat najít cestou tůň, kde byste se mohli okoupat.“ Královna vílího rodu pozvedla elegantní ruku a ukázala na válečníka. „Princ Jeřáb...“

Princ. Celaena přemohla nutkání se k němu otočit.

„... pochází z rodu mé sestry Mory. Dá se říct, že je mým synovcem a členem mé domácnosti. Tím pádem je tvým velmi vzdáleným příbuzným a máte společné předky.“

Další pokus znejistit ji. „Vskutku?“

Možná to nebyla nejlepší odpověď. Nejspíš by měla klečat na podlaze a škemrat o odpovědi. Měla pocit, že ta chvíle může nastat velice brzy. Ale...

„Jistě tě zajímá, proč jsem požádala prince, aby tě sem přivedl,“ prohlásila zamysleně Maeve.

Celaena se rozhodla, že na její hru přistoupí kvůli Nehemii. Kousla se do svého zpropadeného drzého jazyka dost silně, aby ji nezradil.

Maeve položila bělostnou ruku na stůl. „Čekala jsem tak dlouho, abych se s tebou mohla sejít. Vzhledem k tomu, že tuto zemi neopouštím, nemohla jsem se s tebou vidět. Alespoň

ne vlastníma očima.“ Královniny dlouhé nehty se zaleskly ve světle.

U ohňů se vyprávěly pověsti o druhé kůži, již Maeve nosívala. Nikdo však nepřežil dost dlouho na to, aby popsal něco víc než *stíny, drápy a temnotu, co chce pozřít vaši duši*.

„Porušili mé zákony. Tvoji rodiče neuposlechli mé příkazy a uprchli spolu. Jejich pokrevní linie byly příliš nestálé na to, aby se mohly smísit, avšak tvá matka přislíbila, že mi tě ukáže, až se narodíš.“ Maeve naklonila hlavu a v ten okamžik se neskutečně podobala sově sedící za ní. „Zdá se, že osm let po tvém narození byla stále příliš vytížená na to, aby svou přísahu dodržela.“

Pokud její matka porušila slib... pokud ji skrývala před Maeve, musela k tomu mít zatraceně dobrý důvod, který nyní dráždil okraje Celaeniny mysli jako rozostřená vzpomínka.

„Teď jsi však zde,“ pokračovala Maeve, která jako by se bez sebemenšího pohybu přiblížila. „A jsi dospělá žena. Mé oči za mořem mi o tobě přinášely podivné hrůzné příběhy. O tvých jizvách a zbraních. Zajímalo by mě, co je na tom pravdy. Například ta zvěst, kterou jsem se doslechla před rokem, že parohatý Pán severu spatřil vražedkyni s očima Ashryverů ve voze mířícím do...“

„Dost.“ Celaena se krátce ohlédla na Jeřába, který pozorně naslouchal, jako by to slyšel poprvé. Nechtěla, aby se dozvěděl o Endovieru – nestála o ničí lítost. „Svou minulost znám.“ Vrhla na Jeřába zachmuřený pohled, kterým mu dala najevo, ať si hledí svého, a on se pouze odvrátil se svým věčně znuděným výrazem. Nesmrtelní a jejich arogance. Celaena se otočila k Maeve, zastrčila ruce do kapes a odvětila: „Ano, jsem nájemná vražedkyně.“

Za zády zaslechla opovržlivý smích, ale neodtrhla oči od Maeve.

„A co tvé další dary?“ Maevino chřípí se pohnulo, jak čichala Celaenin pach. „Co se s nimi stalo?“

„Jako všichni ostatní na našem světadíle jsem k nim neměla přístup.“

Maeve zajiskřilo v očích a Celaena poznala, že královna vy-
cítíla polopravdu. „Teď však nejsi na vašem světadíle,“ zavrnila.

Všechny instinkty na ni křičely jediné slovo: *Uteč*. Celaena
měla pocit, že by jí Elenino oko k ničemu nebylo, ale přesto li-
tovala, že jej nemá. Také litovala, že jí mrtvá královna nestojí po
boku. Jeřáb stále střežil dveře. Pokud by však byla rychlá, kdyby
ho dokázala přelstít...

Náhle ji oslepil jasný a nezvladatelný záblesk vzpomínky
vyvolané podvědomím, jež ji nabádalo, aby uprchla. Její mat-
ka navzdory svému původu málokdy dovolovala vilám vstoupit
do jejich domu. Těch pár vil, kterým důvěřovala, žilo společně
s nimi, ale všichni návštěvníci vilího rodu byli důkladně sledo-
váni a Celaena byla po celý jejich pobyt zavřená v soukromých
komnatách své rodiny. Vždycky to považovala za projev přehna-
né péče, ovšem nyní...

„Předved' mi je,“ zašeptala Maeve a usmívala se jako pavouk.
Uteč. Uteč.

Celaena si dosud vybavovala žár modrých plamenů, které
zuřivě vzplály z jejího těla ve světě démonů. Stejně jako Chao-
lův výraz, když je přestala ovládat. Jediným chybným pohy-
bem, jediným chybným *nadechnutím* by připravila o život jeho
i Rychlotlapku.

Sova zatřepotala křídly, dřevo pod jejími spáry zavrзло a tem-
nota v očích Maeve narostla a natahovala se k Celaeně. Vzduch
chabě tepal a jeho ozvěna se nesla Celaeninou krví a sílila. V její
mysli jako by něco zaťukalo a pak ji palčivě prořala neviditelná
břitva, jako by se jí královna snažila rozevřít lebku a nahlédnout
dovnitř. Tlačila na ni, zkoušela ji, ochutnávala...

Celaena se usilovně snažila klidně dýchat, když spustila ruce
na dosah dyk a zatlačila proti drápům ve své mysli. Maeve se
přidušeně zasmála a tlak v Celaenině hlavě pominul.

„Tvá matka tě přede mnou roky skrývala,“ prohodila. „Ona
a tvůj otec měli pozoruhodný odhad, pokud šlo o to poznat, kdy
po tobě mé oči pátrají. Tak vzácné nadání – schopnost vyvolat
a ovládat oheň. Je jen málo těch, kdo z té moci v sobě mají víc

než doutnající uhlík, a ještě méně jich dokáže zkrotit její divokost. Tvá matka přesto chtěla, abys svou moc potlačila, a přitom věděla, že jsem pouze chtěla, aby ses jí podrobila.“

Celaeně náhle žhnul dech v hrdle. Zachytila další záblesk vzpomínky – na to, jak ji učili, že nemá ohně zapalovat, ale hasit.

Maeve pokračovala: „Sama víš, nakolik jim to bylo ku prospěchu.“

Celaeně ztuhla krev v žilách a instinkty, kterým vděčila za přežití, jí v ten okamžik vypověděly službu. „A kde jsi byla před deseti lety ty?“ opáčila neskutečně tiše. Ta slova, jež našla v hloubi rozdrásané duše, jen slabě zabručela.

Maeve zlehka naklonila hlavu na stranu. „Netěší mě, když mi někdo lže.“

Celaeně zmizel z tváře zlostný výraz a zuřivost se jí místo toho uhnízдила v břiše. Víly nikdy nevyslaly do Terrasenu pomoc. Wendlyn také ne. A to jen proto, že... proto, že...

„Nemohu ti věnovat více času,“ dodala Maeve. „Proto budu stručná: Mé oči mi řekly, že pro mě máš otázky. Otázky, na něž se žádný smrtelník nemá právo ptát. Jde o klíče Sudby.“

Tradovalo se, že Maeve může rozmlouvat se světem duchů. Že by jí to prozradila Elena nebo Nehemia? Celaena otevřela ústa, ale Maeve zvedla ruku. „Ty odpovědi ti dám. Můžeš mě navštívit v Doranelle a dozvíš se je.“

„Proč ne...“

Jeřáb při tom přerušení zamručel.

„Neboť tyto otázky vyžadují čas,“ odvětila Maeve a poté zvolna dodala, jako by si vychutnávala každé slovo: „A odpovědi sis zatím nezasloužila.“

„Pověz mi, co můžu udělat, abych si je zasloužila, a já to provedu.“ Blázen. Odpověděla jí jako zpropadený blázen.

„To je nebezpečná nabídka. Ještě sis nevyslechla cenu.“

„Chceš, abych ti předvedla svou magii? Ukážu ti ji, ale ne tady, ne...“

„Nemám zájem dívat se, jak mi házíš magii k nohám jako pytel zrní. Chci vidět, co s ní dokážeš udělat, Aelin Galathynius.“

Což zatím, jak se zdá, není mnoho.“ Celaeně se sevřel žaludek, když zaznělo to prokleté jméno. „Chci vidět, co se z tebe může za správných podmínek stát.“

„Já ne...“

„Nevpouštím do Doranelle smrtelníky ani míšence. Pokud míšenec chce vstoupit do mé říše, musí prokázat své nadání a cenu. Mlžné skály, tato pevnost,“ pronesla Maeve a mávla rukou v gestu zahrnujícím celou místnost, „jsou jedním z několika zkušebních míst. Je to rovněž místo, kde ti, kdo zkoušku nesloží, mohou dožít své dny.“

Celaena navzdory narůstajícímu strachu pocítila záchvěv znechucení. Míšenec – Maeve to vyslovila s takovým opovržením. „Jaký druh zkoušky můžu očekávat, než budu uznána hodnou vstoupit do tvé říše?“

Maeve pokynula Jeřábovi, který se nehnul ode dveří. „Přijmu tě, jakmile princ Jeřáb rozhodne, že jsi ovládla své dary. Bude tě zde cvičit a do Doranelle vstoupíš, až usoudí, že je tvůj výcvik u konce.“

Po zvěrstvech, co zažila ve skleněném hradě – démoni, čarodějnice, král – jí výcvik, byť magický, pod Jeřábovým vedením připadal jako ztráta času.

Jenomže... mohlo by to trvat týdny, měsíce, třeba i roky. Známa mlha nicoty jí pronikla do mysli a opět hrozilo, že ji zadusí. Celaena ji potlačila dost dlouho na to, aby odpověděla: „To, co potřebuji zjistit, nemůže *počkat*...“

„Chceš odpovědi ohledně klíčů Sudby, dědičko Terrasenu? Pak na tebe budou čekat v Doranelle. Ostatní je na tobě.“

„Chci pravdu,“ vyhrkla Celaena. „Odpovíš mi na otázky o klíčích Sudby popravdě.“

Maeve se usmála, a nebyl to krásný úsměv. „Tedy jsi nezapomněla *všechny* naše zvyklosti.“ Když Celaena neodpověděla, Maeve dodala: „Zodpovím ti *popravdě* veškeré otázky o klíčích Sudby.“

Mohlo by být jednodušší odejít a vyhledat jinou bytost z dávných časů, aby z ní vymámila pravdu. Celaena se nadechla a vydechla, zas a znovu. Jenže Maeve byla přímo zde a byla i při úsvi-

tu jejich světa v dobách válek s valgy. *Držela* klíče Sudby v rukou. Věděla, jak vypadají a jakou mocí působí. Možná také věděla, kam je Brannon ukryl – zvláště ten poslední, nejmenovaný klíč. Pokud by Celaena dokázala najít způsob, jak králi klíče uloupit, zničit ho, zastavit jeho vojska a osvobodit Eyllwe, dokonce i kdyby našla jen *jediny* klíč Sudby... „O jaký výcvik půjde?“

„Podrobnosti ti vysvětlí princ Jeřáb. Prozatím tě odvede do tvé komnaty, aby sis mohla odpočinout.“

Celaena pohlédla Maeve přímo do očí, jež rozhodovaly o životě a smrti. „Přisáháš, že mi řekneš, co potřebuji vědět?“

„Já své sliby neruším a mám pocit, že ani ty v tomto ohledu nejsi jako tvá matka.“

Mrcho. *Mrcho*, chtěla na ni zasyčet, když tu ale Maevin zrak sklouzl k Celaenině pravé dlani. Věděla všechno. Díky svým špehům, moci nebo intuici Maeve věděla vše o ní a její přísaze Nehemii.

„Proč to vlastně děláš?“ zeptala se Celaena tiše. Po hněvu a strachu následovalo nevyhnutelně vyčerpání. „Chceš, abych se cvičila, jen abych mohla předvádět své nadání?“

Maeve přešla měsíčně bledým prstem po hlavě sovy. „Přeji si, aby ses stala tím, k čemu jsi byla zrozená. Aby ses stala královnou.“



Aby ses stala královnou.

Ta slova Celaenu pronásledovala celou noc a nedala jí spát, přestože byla tak znavená, až by brečela, aby černooká Silba zkrátila její utrpení. *Královna*. To slovo jí ostře cukalo v mysli stejně jako čerstvě rozbitý ret a obojí jí narušovalo spánek.

Za ten ret mohla poděkovat Jeřábovi.

Po Maevině příkazu neztrácela čas loučením a rovnou vyšla z pracovny. Jeřáb jí ustoupil z cesty jen proto, že na něj Maeve kývla, a následoval Celaenu do úzké chodby, kde se vůně pečeného masa mísila s pachem česneku. Celaeně zakručelo v břiše, ale ve chvíli, kdy by cokoli spolkla, by se nejspíš vyzvracela z podoby.

Šla tedy za Jeřábem chodbou a dolů po schodech a při každém kroku střídavě cítila ledové sebeovládání a narůstající zuřivost.

Levá noha. *Nehemia*.

Pravá noha. *Přísahala jsi a slib dodržíš, ať to stojí, co to stojí.*

Levá. *Výcvik. Královna.*

Pravá. *Mrcha. Úskočná, chladná, sadistická mrcha.*

Jeřáb kráčel tiše před ní po tmavém dláždění chodby. Ještě nezapálili pochodně a v potemnělém nitru chodby měla Celaena skoro dojem, že je zde sama. Uvědomovala si ovšem jeho přítomnost – už jen tím, jak z něj sálala zloba. Dobře. Aspoň někdo další nebyl z té dohody nijak zvlášť nadšený.

Výcvik. *Výcvik.*

Celý její život byl jeden dlouhý výcvik. Jeřáb by ji mohl cvičit, dokud z toho sám nepoleze po zdi, a pokud jí to vynese odpovědi týkající se klíčů Sudby, bude ochotná s ním tu hru hrát. Neznamenalo to však, že až přijde čas, bude mít povinnost cokoli udělat. Rozhodně nenastoupí na trůn.

Vždyť ani žádný nemá. Stejně jako korunu a královský dvůr. Nestála o ně. A krále mohla stejně dobře svrhnout jako Celaena Sardothien.

Zatnula ruce v pěst.

Když sestupovali po točitém schodišti a vydali se do další chodby, nepotkali cestou živou duši. Věděli obyvatelé pevnosti – Mlžných skal, jak ji nazvala Maeve – kdo sedí nahoře v pracovně? Maeve nejspíš bavilo, že jim nahání strach. Možná měla všechny – *míšence*, jak jim říkala – ztročené tou či onou dohodou. Nechutné. Bylo nechutné držet je tu jen proto, že jsou smíšeného původu, jako by to byla jejich vina.

Celaena konečně otevřela ústa.

„Musíš být pro Její nesmrtelné Veličenstvo *opravdu* důležitý, když ti svěřila roli chůvy.“

„S ohledem na tvou minulost musela pověřit toho nejlepšího, aby tě držel na uzdě.“

Ale, ale, princ se chtěl poštěkat. Sebeovládání, jež projevoval při jejich putování k pevnosti, viselo na vlásku. Výborně.

„Hrát si v lese na vojáčka mi nepřipadá jako nejpádnější ukázka něčích vloh.“

„Bojoval jsem na bitevních polích dávno předtím, než ses ty, tvoji rodiče nebo tvůj prastrýc vůbec narodili.“

Naježila se, přesně jak to měl v úmyslu. „S kým se tu dá bojovat s výjimkou ptáků a divokých zvířat?“

Po chvíli ticha odpověděl: „Svět je daleko větší a nebezpečnější místo, než si umíš představit, holčičko. Ber to jako požehnání, že dostaneš aspoň nějaký výcvik a možnost dokázat, zač stojíš.“

„Už jsem viděla velký kus toho velkého a nebezpečného světa, princátka.“

Jeřáb se jen tiše, drsně zasmál. „Dočkej času, *Aelin*.“

Další popíchnutí a ona se jím nechala hned strhnout. „Neríkej mi tak.“

„Je to tvé jméno. Proč bych ti měl říkat nějak jinak?“

Vstoupila mu do cesty a ocitla se v těsné blízkosti jeho nebezpečně ostrých špičáků. „Nikdo tady nesmí vědět, kdo jsem. Rozumíš?“

Zelené oči mu zaplály ve tmě jako zvířeti. „Myslím, že mi má teta svěřila těžší úkol, než tuší.“ *Má teta, ne naše teta.*

A pak Celaena řekla jednu z nejodpornějších věcí, které kdy v životě vypustila z úst, a přitom se vyžívala v čisté nenávisti, která z ní čišela. „Když vidím víly, jako jsi ty, začínám víc chápat přístup adarlanského krále.“

Rychleji, než to stihla postřehnout, rychleji, než by mělo být podle všech zákonitostí možné, jí vrazil jednu pěstí.

Stihla uhnout, aby jí nerozbil nos, ale schytala ránu na ústa. Narazila do zdi, udeřila se do hlavy a v puse ucítila krev. *Výborně.*

Jeřáb udeřil znovu nelidskou rychlostí – nebo se k tomu chystal. Ovšem se stejně znepokojivou hbitostí zarazil druhý úder, jenž by jí zlomil čelist, a tiše, surově jí zavrčel do tváře.

S přerývaným dechem na něj zavrňela: „Udělej to.“

Zdálo se, že má spíš chuť roztrhnout jí hrdlo než se s ní bavovat. Držel si však odstup, který si vytyčil. „Proč bych měl dělat, co chceš?“

„Jsi stejně k ničemu jako všichni tvého rodu.“

Vyloudil tlumený, krutý smích, který zatnul drápy do jejího hněvu. „Pokud tak prahneš po tom nažrat se kamení, posluž si. Klidně mě zkus uhodit na oplátku.“

Měla dost rozumu na to, aby ho neuposlechla. Jenže krev se jí tak bouřila, že už pořádně neviděla, neuvažovala ani nedýchala. Takže nemyslela na následky a rozmáchla se.

Nezasáhla však nic než vzduch – a pak jí Jeřáb zahákl nohu za lýtko a jediným účinným pohybem s ní znovu udeřil o zeď. To nebylo možné. Podtrhl jí nohu, jako by nebyla nic víc než roztřesený nováček.

Jeřáb zůstal náhle stát pár kroků od ní s rukama založenýma na hrudi. Když Celaena vyplivla krev a zaklela, pohrdavě se usmál. To stačilo k tomu, aby se na něj vrhla znovu. Přitom sama nevěděla, jestli po něm chce skočit, mlátit do něj nebo ho škrtit.

Zachytila jeho klamný pohyb doleva, ale když se vrhla vpravo, pohnul se tak svižně, že navzdory celoživotnímu výcviku narazila do koše na oheň. Rachot se rozléhal podivně tichou chodbou, když dopadla tváří na kamennou podlahu a zuby jí hlasitě zacvakaly.

„Jak jsem řekl,“ usklíbl se na ni Jeřáb, „máš se ještě hodně co učit. Ve všech směrech.“

Navzdory rozbolavělému, otékajícímu rtu mu sdělila, kam přesně může jít.

Jeřáb se nevzrušeně vydal chodbou dál. „Jestli něco podobného znova vypustíš z úst,“ varoval ji, aniž by se ohlédl, „nechám tě měsíc sekát dřevo.“

Celaena se zvedla na nohy, vzteky bez sebe a s tváří rozpálenou nenávisí a hanbou. Jeřáb ji zanechal ve velmi malé a velmi chladné místnosti, jež vypadala jen o něco lépe než vězeňská cela, a sotva udělala dva kroky dovnitř, nařídil jí: „Dej mi své zbraně.“

„Ne. Proč?“ U všech pekel, přece mu nedá své dýky.

Rychlým pohybem popadl vědro vody zpoza dveří, vychrstl obsah na zem a pak před ni vědro nastavil. „Dej mi své zbraně.“

Výcvik s ním bude naprostá pohádka. „Proč bych měla?“

„Nemusím ti nic vysvětlovat.“

„Zase se porveme.“

Jeho tetování se v zešeřelé chodbě zdálo neskutečně tmavé, když ji provrtával pohledem zpod svrastělého obočí, jako by chtěl říct: *Tomu ty říkáš rvačka?* Místo toho však zabručel: „Za svítání se dostav do kuchyně. Budeš tu pracovat za stravu a střechu nad hlavou. Pokud se nechystáš někoho v pevnosti zabít, není důvod, proč bys měla být ozbrojená. Nebo proč bys byla ozbrojená při našem výcviku. Takže si tvé dýky ponechám, dokud si je nezasloužíš.“

No, něco podobného už slyšela. „Do kuchyně?“ zopakovala.

Jeřáb odhalil zuby v potměšilém úsměvu. „Tady nikoho neživí zadarmo, ani princezničky. Každý musí odvádět svůj díl tvrdé práce a ty nejsi výjimka.“

Jako by neměla jizvy, co to dokazovaly. Ne že by se mu s tím svěřila. Nevěděla, co by dělala, kdyby se dozvěděl o Endovieru a vysmíval se jí kvůli tomu – nebo ji litoval. „Součástí mého výcviku je pracovat jako děvečka v kuchyni?“

„Mimo jiné.“ Opět by přísahala, že v jeho očích čte nevy-slovená slova: *A já si vychutnám každou zatracenou vteřinu tvého utrpení.*

„Na to, jaký jsi starý parchant, ses každopádně během svého dlouhého života neobtěžoval naučit slušnému chování,“ řekla bez ohledu na to, že nevypadal víc jak na třicet.

„Proč bych měl mrhat lichotkami na dítě, které je beztak zamilované samo do sebe?“

„Jsme příbuzní, pamatuješ?“

„Mám s tebou asi tolik společné krve jako se zdejším pasáčkem vepřů.“

Celaena cítila, jak se jí zachvělo chřípí, a Jeřáb jí strčil vědro před obličej. Málem mu ho vrazila do jeho samolibé tváře, ale usoudila, že nestojí o zlomený nos, a začala odkládat zbraně.

Jeřáb každou zbraň, kterou do vědra vložila, počítal, jako by předem věděl, kolik jich u sebe má, dokonce i těch skrytých. Potom si vědro opřel o bok a zabouchl za sebou dveře, aniž by

se rozloučil, pokud jako rozloučení nepočítala: „Za svítání bud' připravená.“

„Zmetek. Vyčpělý starý parchant,“ zamumlala Celaena, když si prohlížela pokoj.

Byla tu postel, nočník a mísa s ledovou vodou. Uvažovala o koupeli, ale rozhodla se, že si vodou vypláchne pusou a ošetří poraněný ret. Umírala hladu, ale jít hledat jídlo by znamenalo potkat další lidi, a tak se potom, co si ošetřila ret, jak nejlépe to pomoci zásob z vaku šlo, složila na lůžko v zapáchajícím cestovním oděvu a několik hodin jen ležela.

V komnatě bylo jediné malé okno, které nebylo ničím zakryté. Celaena se otočila na posteli, aby se jím zadívala na hvězdy nad stromy obklopujícími pevnost.

Za to, že na Jeřába tak vyjela, řekla mu všechny ty věci a snažila se s ním *bojovat*... Za to si tu ránu zasloužila. Víc než to. Pokud k sobě měla být upřímná, v posledních dnech by se sotva nazvala člověkem. Stiskla prsty roztržený ret a v bolesti sebou škubla.

Pátrala po noční obloze, dokud nenašla Jelena, Pána severu. Nehybná hvězda na vrcholku Jelenovy hlavy, jeho odvěká koruna, ukazovala cestu k Terrasenu. Když byla Celaena malá, říkali jí, že se velcí vládcové Terrasenu měnili v tyto jasné hvězdy, aby jejich lid nebyl nikdy sám a vždy našel cestu domů. Deset let do té země nevkočila. Dokud byl jejím pánem Arobynn, nedovolil jí to a potom k tomu nenašla odvahu.

Tu noc u Nehemiina hrobu šeptala pravdu. Utíkala tak dlouho, že nevěděla, jaké je zastavit se a bojovat. Celaena si dlouze povzdechla a promnula si oči.

Co Maeve nechápala a co nikdy ani nemohla pochopit, bylo, jakým prokletím se ta malá princezna před desítkou let pro Terrasen stala. Ještě horším než samotná Maeve. Odsoudila je všechny ke zkáze a nechala svět shořet na prach a popel.

A tak se Celaena odvrátila od hvězd, schoulila se pod chartrnou pokrývkou, aby unikla pronikavému mrazu, zavřela oči a zkusila snít o jiném světě. O světě, kde nikým nebyla.

Manon Černozobá stála na skále nad sněhem rozvodněnou řekou s očima přivřenýma proti vlhkému větru, který ji štípal do tváře. Jen málo zvuků ji těšilo víc než sténání umírajících mužů, ale vítr byl jednou z nich.

Když se jí nechala ovívat, jako by se znovu přiblížila prožitku z letu – pokud nepočítala podivné sny, v nichž se opět ocitla v oblacích a habrové koště jí stále věrně sloužilo místo toho, aby leželo odhozené v komoře v jejím pokoji ve Věži Černozobých jako kus nanicovatého dřeva.

Bylo to deset let, co naposledy okusila mlhu a oblaka a nesla se na zádech větru. Dnes by byl dokonalý den k létání. Vítr byl zrádný a rychlý. Dnes by měla křídla.

Za jejími zády matka Černozobá stále mluvila s obřím mužem z karavany, který si říkal vévoda. Manon usoudila, že nešlo o pouhou náhodu, že záhy potom, co opustila krví nasáklé pole ve Slatině, obdržela vzkaz od své babičky, aby se vrátila. A už vůbec nebyla náhoda, že byla necelých čtyřicet mil od místa setkání, kousek za hranicí v Adarlanu.

Manon držela hlídku, zatímco babička, velká čarodějnice klanu Černozobých, hovořila s vévodou vedle běsnícího toku Acanthusu. Zbytek jejího kruhu zaujal pozice kolem nevelkého tábořiště – dvanáct dalších čarodějnic, všechny přibližně ve věku Manon, všechny vychovávané a vycvičené společně. Stejně jako Manon neměly žádné zbraně, ovšem vévoda si podle všeho uvědomoval, že Černozobé jsou smrtící i bez nich.

Když se čarodějnice narodila jako Černozobá, žádné zbraně nepotřebovala.

A pokud byla jednou z Třináctky, s níž Manon bojovala a létala posledních sto let... často stačilo pouhé jméno jejich kruhu, aby se nepřátelé dali na úprk. Třináctka byla proslulá svou nelítostností – a tím, že se nedopouští chyb.

Manon si měřila strážce v brnění rozestavěné kolem tábora. Polovina sledovala Černozobé, zbytek dohlížel na vévodu a její babičku. Byla to pocta, že si velká čarodějnice zvolila za své ochránkyně Třináctku – žádný jiný kruh sem nebyl povolán. Žádný jiný kruh nebyl v přítomnosti Třináctky zapotřebí.

Manon přelétla zrakem k nejbližšímu strážci. Zavál k ní pach jeho potu, slabý náznak strachu a těžký puch vyčerpání. Podle toho, jak muži vypadali a páchli, měli za sebou týdny cesty. Jely s nimi dva věžeňské vozy. Z jednoho stoupal výrazně mužský pach smíšený snad se stopami vody po holení. V dalším byla žena. Oba páchli jaksi nesprávně.

Manon se narodila bez duše, jak tvrdila její babička. Bez duše a bez srdce jako správná Černozobá. Byla prohnílá až do morku kostí. Jenže ti lidé ve vozech i vévoda zapáchali *nesprávně*. Jinak. Cize.

Strážce poblíž přešlápl z nohy na nohu. Když se na něj Manon usmála, sevřel jílec meče pevněji.

Manon vztyčila hlavu a spustila v ústech železné zuby, jednoduše proto, že mohla a že se nudila. Strážce o krok ustoupil. Jeho dech se zrychlil a štiplavý zápach strachu se zostřil.

Někteří muži Manon pro její měsíčně bílé vlasy, alabastrovou kůži a oči barvy zašlého zlata tvrdili, že je krásná jako královna víl. Avšak dotyční muži příliš pozdě pochopili, že její krása byla pouze zbraní, kterou jí příroda nadělila. A ona si s ní užívala nepřeberné množství zábavy.

Na sněhu a trsech mrtvé trávy zakřupaly kroky, a když se Manon odvrátila od roztrfeseného strážce k rozbouřenému hnědému Acanthusu, spatřila přicházející babičku.

V průběhu deseti let od zmizení magie čarodějnice začaly stárnout rychleji. Samotné Manon bylo dávno víc než sto let, ale ještě před deseti lety nevypadala na víc než na šestnáct. Teď vypadala na pětadvacet. Čarodějnice si s nemalou panikou uvědomovaly, že stárnou jako smrtelníci. A její babička...

Bohatý, objemný háv barvy půlnoci matky Černozobé se v chladném větru vlnil jako vodní hladina. Na její tváři už se podepsaly první vrásky a vlasy barvy ebenu měla protkané stříbrem. Velká čarodějnice klanu Černozobých nebyla jen krásná – byla svůdná. Dokonce i teď se smrtelnými roky, které tížily její jako kost bělostnou kůži, na ní bylo cosi uhrančivého.

„Odcházíme,“ zavelela matka Černozobá, když zamířila podél řeky severním směrem. Vévodovi muži se za nimi stáhli blíž k tábořišti. Od smrtelníků bylo prozíravé, že se měli na pozoru, když nablízku byla znuděná Třináctka.

Manon stačilo krátce trhnout hlavou a Třináctka je následovala. Dvanáct strážkyň si udržovalo potřebný odstup od Manon a její babičky a jejich kroky byly v zimní trávě téměř neslyšné. Žádná z nich za měsíce, kdy pronikaly do jedné osady po druhé, nedokázala najít byť jen jedinou Crochanku a Manon předpokládala, že za to budou později potrestány. Nechají je zmrskat a možná je čeká pár zlámaných prstů – nic, co by mělo trvalé následky, ale proběhne to před očima ostatních. Její babička měla tento způsob trestání v oblibě: Nešlo o to provinilci ublížit, ale pokořit ho.

Babiččiny černé oči se zlatými tečkami, dědictví nejčistší linie klanu Černozobých, se však upíraly k obzoru na severu, k Dubovému hvozdu a pohoří Bílého tesáku tyčícímu se daleko za ním. Oči se zlatavými tečkami byly nejcennějším rysem jejich klanu z důvodů, o něž se Manon nikdy nestarala – a když babička viděla, že oči Manon jsou naprosto čisté tmavé zlato, odnesla ji od ještě nevychládlého těla její matky a prohlásila Manon svou nezpochybnitelnou dědičkou.

Babička kráčela dál a Manon ji nenutila do hovoru. Nestála o to, aby jí vyrvala jazyk z úst.

„Vydáme se na sever,“ prohlásila babička, když tábor zmizel za úpatími kopců. „Chci, abys vyslala tři ze své Třináctky na jih, západ a východ, aby vyhledaly naše příbuzné a přátele a oznámily jim, že se sejdeme ve Ferianském průsmyku. Všechny Černozobé do poslední – žádná čarodějnice ani strážkyně nesmí otálet.“

Nyní se tyto rozdílly smazaly. Každá čarodějnice náležela k určitému kruhu, a byla tím pádem strážkyní. Od pádu jejich království na západě, od toho, co zuby nehty bojovaly o přežití, byla každá čarodějnice z klanu Černozobých, Žlutohnátek a Modrokrevných připravená k boji – připravená kdykoli získat nazpět jejich zem nebo zemřít pro jejich lid. Sama Manon nikdy na půdu někdejšího Království čarodějnic nevstoupila a nespatriła pozůstatky velké zelené roviny táhnoucí se k moři na západě. Neviděla ji ani žádná ze Třináctky. Kletba poslední crochanské královny, umírající v krvi na legendárním bitevním poli, z nich všech totiž nadělala tulačky a vyhnankyně.

Vůdkyně klanu s pohledem stále upřeným k horám pokračovala: „Pokud tvé strážkyně potkají členky jiných klanů, ať sdělí i jim, aby se shromáždily v průsmyku. Nebudete s nimi bojovat ani je provokovat – jen jim dejte vědět, kam mají jít.“ Železné zuby její babičky se zaleskly v odpoledním slunci. Jako většina dávnověkých čarodějek, jež se zrodily v Království čarodějnic a bojovaly ve spojení s Železozubými, aby zlámaly okovy, kterými je spoutaly crochanské královny, i matka Černozobá mívala železné zuby neustále odhalené. Manon nepamatovala, že by je kdy zatáhla.

Manon spolkla zvědavé otázky. Ferianský průsmyk, smrtící, prokletý kus země mezi Bílým tesákem a Ruhnnskými horami, byl jedním z mála průsmyků mezi úrodnými zeměmi na východě a Západními pustinami.

Manon prošla tím sněhem pokrytým labyrintem jeskyní a propastí pěšky – jen jednou, se Třináctkou a dalšími dvěma kruhy přímo poté, co magie zmizela, když byly všechny téměř slepé, hluché a otupělé zoufalou bolestí z toho, že jsou najednou

připoutány k zemi. Polovina ostatních čarodějek cestu průsmykem nepřežila. Třináctce se to podařilo jen tak tak a Manon při závalu v ledové jeskyni málem přišla o ruku. Naštěstí ji zachránila bystrá mysl Asterin, její pobočnice, a hrubá síla Lusk, druhé pobočnice. Ferianský průsmyk, Manon tam od těch dob nevkročila. Měsíce už ale slychala zvěsti o tom, že tam přebývají věci daleko temnější než čarodějnice.

„Baba Žlutohnátka je po smrti.“

Manon prudce otočila hlavu k babičce, která se nepatrně usmívala, když dodala: „Zabili ji ve Zlomuvalu. Vévoda o tom dostal zprávu. Nikdo neví, kdo nebo proč to udělal.“

„Crochanky?“

„Možná.“ Úsměv matky Černozobé se roztáhl ještě víc a odhalil železné zuby poseté skvrnami od rzi. „Král Adarlanu nás pozval, abychom se shromáždily ve Ferianském průsmyku. Prý tam pro nás má dar.“

Manon zvážila, co ví o krutém, krvelačném králi prahnoucím po světovládě. Její odpovědností coby představené kruhu a dědičky bylo chránit babiččin život. Instinktivně odhadovala každou nástrahu a možnou hrozbu. „Mohla by to být past, aby nás dostal na jedno místo a mohl nás zničit. Co když spolupracuje s Crochankami? Nebo s Modrokrevnými? Ty se odjakživa touží ustanovit velkými čarodějnicemi každého klanu Železozubých.“

„Ach, to si nemyslím,“ zavrnila matka Černozobá a vrásky kolem jejich bezedných ebenových očí se prohloubily. „Král nám totiž učinil nabídku. Nám všem z klanů Železozubých.“

Manon vyčkávala, ačkoli by nejraději někoho vykuchala, jen aby ulevila své zoufalé zvědavosti.

„Král potřebuje jezdce,“ vysvětlila jí matka Černozobá s pohledem stále upřeným k horizontu. „Jezdce pro své wyverny, pomocí nichž vytvoří útočnou letku. Šlechtí ty tvory v průsmyku už celé roky.“

Uplynula tak dlouhá doba – proklatě dlouhá doba – ale Manon cítila, jak se kolem nich ovíjejí a stahují nitky osudu.

„Až budeme hotovy a odvedeme svou službu, král nám wyverny ponechá. Vezmeme naše oddíly a znovu dobudeme Pustiny od těch smrtelných sviní, co tam teď žijí.“ Manonino srdce prořalo prudké, nezkrotné vzrušení, jež bylo ostré jako nůž. Zadívala se stejným směrem jako její vůdkyně – k obzoru, kde hory dosud halila zimní pokrývka. Moci tak opět létat, nést se horskými průsmyky, honit kořist způsobem, pro nějž byly zrozeny...

Wyverni nebyli žádná očarovaná košťata z habrového dřeva, ale svůj účel splní dokonale.

10

Když Chaol po úmorném dni stráveném výcvikem nových rekrutů, vyhýbáním se Dorianovi a skrýváním se před královými pozornými očima došel téměř ke svým komnatám se slastnou představou, že si konečně lehne, všiml si, že dva z jeho mužů nestojí na svých místech před Velkou síní. Oba zbývající strážci sebou škubli, když se Chaol zprudka zastavil.

Nebylo nic neobvyklého, že strážci někdy propásli hlídku. Když některý onemocněl či došlo k neštěstí v rodině, Chaol za ně vždy našel náhradu. Teď ale chyběli dva strážci a na dohled nebyl nikdo, kdo by je nahradil. „Být vámi, začnu rychle mluvit,“ ucedil skrz zatnuté zuby.

Jeden ze strážců si odkašlal. Byl to nováček, který před třemi měsíci dokončil výcvik. Druhý byl také ještě celkem zelenáč. Proto jim Chaol přidělil noční hlídku před prázdnou Velkou síní. Přiřadil k nim však dvojici strážců, kteří na hradě sloužili roky, aby na nezkušené nováčky odpovědně a bedlivě dohlíželi.

Strážce, který si odkašlal, celý zrudlý odpověděl: „No, oni říkali... Víte, kapitáne, tvrdili, že si nikdo ani nevšimne, když odejdou, protože to je Velká síň a je prázdná a no...“

„Řekni mi to svými slovy,“ uhodil na něj Chaol. Zakroutil těm dvěma zběhům krkem.

„To ta generálova oslava,“ ozval se druhý muž. „Generál Ashryver prošel kolem, když měl namířeno do Zlomuvalu, a pozval je, ať se k němu připojí. Prý vám to nebude vadit, a tak odešli s ním.“

Na Chaolově tváři cukl sval. To se Aedionovi podobalo.

„A vás dva,“ zavrčel Chaol, „nenapadlo, že by bylo rozumné to někomu nahlásit?“

„S veškerou úctou, pane,“ řekl druhý muž, „my... nechtěli jsme, aby si mysleli, že jsme donašeči. A je to jenom Velká síň...“

„Špatná odpověď,“ setřel ho Chaol. „Oba dva budete mít měsíc dvojitou službu – v zahradách.“ Kde byl pořád ještě mráz. „Na nějaké volno zapomeňte, a pokud ještě jednou neohlásíte, že jiný strážce opustil hlídku, vyhodím vás oba. Rozuměli jste?“

Když se mu dostalo mumlavého souhlasu, vydal se rázným krokem k hlavní bráně hradu. U všech pekel, na spánek mohl zapomenout. Místo toho bude muset nahánět dva strážce ve Zlomuvalu... a vzít si generála na slovíčko.



Aedion si pronajal celý hostinec. U dveří stáli muži, kteří odháněli chátru, ale Chaolovi stačil jediný zuřivý pohled a záblesk orlem zdobené hrušky meče a ustoupili před ním stranou. V hostinci našel rozmanitou sešlost šlechticů. Bylo tu pár žen, které mohly být stejně dobře dámami ode dvora jako holkami z nevěstince, a spousta opilých pokřikujících mužů, kteří hráli karty, v kostky a prozpěvovali košilaté odrhovačky za zvuků hudby vyluzované pěticí hudebníků u praskajícího ohně. Pivo teklo z píp proudem a kolem zvonily lahve šumivého vína... Kdo to všechno platil? Aedion penězi získanými z drancování a vražd, nebo král?

Chaol zahlédl dva své strážce a pultucet dalších, jak karbaní se ženami usazenými na klíně a zubí se jako smyslů zbavení. Dokud si ho nevšimli.

Když je poslal, ať táhnou – zpátky na hrad, kde se s nimi zítra vypořádá, mohli se před ním samou pokorou přerazit. Protože jim Aedion lhal, Chaol se zatím nerozhodl, jestli je potrestá zbavením úřadu, a nerad činil rozhodnutí, aniž by se na to předtím nevyspal. A tak když muži vyšli z hostince do ledové noci, pustil se do pátrání po generálovi.

Nikdo však netušil, kam se Aedion poděl. Chaola nejprve kdosi poslal nahoru do ložnice, kde skutečně našel dvojici žen, s nimiž se měl Aedion údajně vytrazit, ale ty svou pozornost věnovali jinému. Chaol se na ně obořil s otázkou, kam generál odešel. Ženy mu řekly, že ho viděly hrát kostky ve sklepech s vysoce postavenými šlechtici v maskách, a tak se Chaol hnal tam. Ve sklepech skutečně našel vysoce postavené šlechtice v maskách, kteří předstírali, že jsou obyčejnými pijany, ovšem Chaol je poznal i tak, ačkoli je neoslovoval jmény. Muži trvali na tom, že Aediona naposledy zahlédli, když hrál na housle v síni hostince.

Chaol se tedy vrátil nahoru. Aedion rozhodně na housle nehrál. Nehrál ani na buben, loutnu nebo dudy. Vlastně se zdálo, že se Aedion Ashryver neúčastní vlastní pitky.

Přikradla se k němu kurtizána s nadějí, že prodá své služby, ovšem poté, co na ni něco zabručel, raději zamířila jinam. Chaol jí však pohotově nabídl stříbrňák, když mu řekne, kde najde generála. Žena ho prý viděla odcházet před hodinou, kdy si odváděl jednu z jejích konkurentek. Mířili na nějaké *soukromější* místo, ale kam, to nevěděla. Pokud už Aedion v hostinci nebyl... Chaolovi nezbyvalo než se vrátit do hradu.

Doslechl se ovšem něco jiného. Do města měla záhy dorazit Zkáza, a až legie vpadne do Zlomuvalu, předvede jeho obyvatelům, jak vypadá opravdová zpustlost. Jak se zdálo, k oslavám byli zváni i všichni Chaolovi strážci.

To byla ta poslední věc, o níž stál nebo by ji potřeboval – aby celá legie ostřílených válečníků řádila ve Zlomuvalu a rozptylovala jeho muže. Pokud by k tomu došlo, král by mohl Chaolovi začít věnovat zvýšenou pozornost – nebo se začít zajímat, kam občas mizí samotný kapitán.

Proto potřeboval s Aedionem prohodit víc než slovíčko. Musel najít způsob, jak generála přinutit slíbit, že s oslavami přestane, a odpřisáhnout, že bude držet Zkázu na uzdě. Proto se zítra večer vydá na další z Aedionových pitek.

A zjistí, jak mu dát mat.

Když se Celaena probudila ve svém ubohém pokojíku promrzlá a rozbolavěná po tom, co se celou noc třásla zimnicí, našla před dveřmi slonovinovou nádobku naplněnou mastí, jež voněla po mátě a rozmarýnu a pod níž ležel lístek se strohým, přísným vzkazem:

Zasloužila sis to. Maeve ti přeje brzké uzdravení.

Celaena se uchechtla při představě, jaké kázání Jeřáb musel schytat a jak mu muselo hnout žlučí to, že jí musel přinést dárek. Pak si mastí potřela stále napuchlý ret. Pohlédla do zrcadla nad toaletním stolkem, které bylo spíš skvrnitým kusem skla, a usoudila, že zažila i lepší dny. A už nikdy nebude znovu pít víno ani jíst teggyi. A bez koupele nestráví víc než den.

Jeřáb s ní v tomto byl nejspíš za jedno, protože pro ni nechal v pokoji několik džbánů vody, kus mýdla a nový oděv: bílé spodní prádlo, volnou košili, popelavý kabátec a plášť podobný tomu, který na sobě měla předchozí den. Oděv byl sice prostý, ale látka hustě tkaná a pevná.

Celaena se umyla, jak nejlépe mohla, a přitom se třásla chladem, jenž do komnaty pronikal z lesa pohrouženého do mlhy. Když se spěšně utřela a vklouzla do oděvu, najednou se jí zastesklo po obrovské lázni na hradě a byla vděčná za vrstvy oblečení, co měla na sobě.

Zuby jí nepřestávaly cvakat. Drkotala jimi celou noc. Když teď měla mokré vlasy, byl chlad o to citelnější a nepomohlo ani, když si zapletla cop. Vsoukala nohy do po kolena vysokých ko-

žených bot a uvázala si kolem pasu červenou šerpu, co nejtěsněji to šlo, aniž by jí bránila v pohybu. Doufala, že tím své postavě dodá aspoň *nějaký* tvar, ale...

Celaena se zamračila do zrcadla. Zhubla, dost na to, aby její tvář vypadala tak přepadle, jako se ona sama cítila. Dokonce i její vlasy ztratily lesk i objem. Mast pomohla potlačit otok na rtu, ovšem s jeho zbarvením nemohla nic dělat. Aspoň, že byla opět čistá. I za cenu toho, že byla prokřehlá na kost a nesporně příliš dobře oblečená pro službu v kuchyni. S povzdechem odvázala šerpu, nechala kabátec sklouznout z ramen a odhodila je na postel. Bohové, ruce měla tak ledové, že jí prsten klouzal a sjížděl dokola po prstu. Věděla, že to je omyl, ale přesto se na něj zadívala. Ametyst byl v brzkém ranním světle tmavý.

Co by na to Chaol řekl? Byla tu koneckonců kvůli němu. Nejen zde na tomto místě, ale i v bludném kruhu smrtelného vyčerpání a téměř neutuchající bolesti, která ji bodala v hrudi. Nemohl za to, že Nehemia zemřela. Ne když princezna sama svou smrt připravila. Přesto však před Celaenou zatajoval řadu věcí. Dal před ní přednost králi. Přestože tvrdil, že ji miluje, stále věrně sloužil té zrůdě. Možná byla blázen, když mu dovolila se s ní tolik sblížit a když snila o světě, kde by mohla zapomenout na skutečnost, že mu velel muž, jenž jí zas a znovu ničil život.

Bolest, kterou Celaena cítila v hrudi, se jen zostříla, až málem nedokázala popadnout dech. Chvilí stála na místě a snažila se ji potlačit, přimět ji vytratit se do mlhy, jež dusila její duši, a pak ztěžka vyšla ze dveří.



Jedinou výhodou služby v kuchyni bylo stálé teplo. Dokonce horko. Velká cihlová pec a ohniště byly neustále rozpálené a zaháněly ranní mlhu, která se plazila zpoza stromů za arkýřovými okny umístěnými nad měděnými dřezy. V kuchyni byli jen dva lidé – hrbatý starý muž, který měl na starost bublající hrnce nad ohništěm, a mladík u dřevěného stolu dělicího kuchyni na